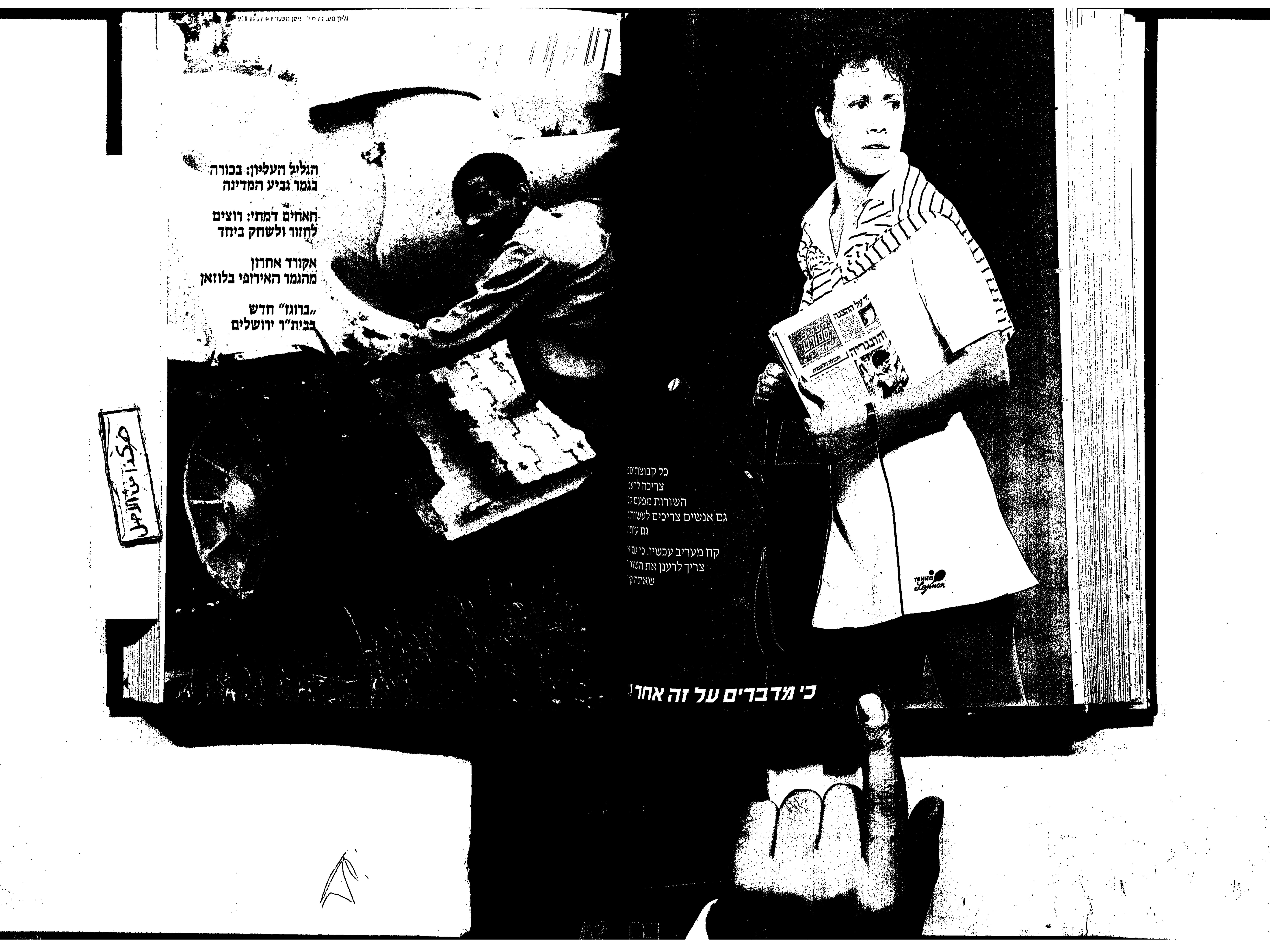

הגליל העליון: בכורה
בגמר גביע המדינה
האחים דמתי: רוצים
לחזור ולשחק ביחד
אקורד אחרון
מהגמר האירופי בלוזאן
„ברוגז" חדש
בבית"ר ירושלים
כל קבוצת
צריכה
השורות מפעם
גם אנשים צריכים
גם
קח מעריב עכשיו. כי
צריך לרענן את
כי מדברים על זה

עד לא מכבר נדמה היה שזו תהיה השנה של גידי ובני דמתי – עד שבאה הנפילה הכואבת של שניהם והתנפצותם של שני חלומות שנרקמו במקביל ■ גידי (36): „השופט שיינר נפל בפח שטמן לו חיים בר, ומשום כך ספגתי את ההרחקה" ■ בני (27): „הפציעה בקרסול חיסלה אותי". בשבת הבקיע אמנם שני שערים לרשת חדרה, אבל זה עדיין לא זה ■ קרן האור היחידה באפלה הזאת: האפשרות ששניהם יחזרו לשחק בעונה הבאה בשמשון ■ סיפור על הצלחות ותחושות קיפוח ועל החיים בצל האח הגדול

בני (מימין) וגידי דמתי (בזרועותיו בנו, יוסי, המכונה „קיגן"). „אני מת לשתף פעולה עם אחי".

אלכס פרלסמן

עד לפני שלושה שבועות, הצטיירה עונת הכדורגל הנוכחית, כעונת השיא של האחים גדעון ובני דמתי. גדעון הצליח סוף־סוף להגשים אחד מחלומותיו, ולזכות עם הקבוצה הבוגרת של שמשון ת"א בתואר הראשון בתולדותיה – גביע הטוטו. עבור מי שנחשב לסמל האגודה, שער לזכייה זו היתה משוללת סיבות למסיבות, היוותה הזכייה אות לפרץ שמחה אדיר.

גידי וחבריו החלו לרקום את חלום הזכייה בגביע המדינה. במקביל, הצליח האח הצעיר בני, העונה ניכולת מלהיבה, להצעיד את הפועל צפרירים חולון למקום הראשון בליגה הארצית, בתום השליש השני. לאחר שחולון הדיחה את מכבי יבנה הלאומית ממשחקי גביע המדינה, היא התכוונה להאבק בשתי החזיתות, בליגה ובגביע.

ואז, באה הנפילה הכואבת, שפקדה את שני האחים, במקביל – כמו היה זה צוו הגורל, שאין לחמוק ממנו. „זרקה אותם לקרשים". גדעון הורחק ממשחק שמינית גמר גביע המדינה עם מכבי נתניה בידי השופט יעקב שיינר. זה התפתה להאמין שגידי נגח בפניו של חיים בר. מי שישוחח עם גידי, יבין שהשופט נפל ב„פח ההצגה" שטמן לו בר.

דבר מגעיל

„קפצתי עם אריה חביב לכדור גובה, ושנינו נפלנו על הקוו. פתאום הרגשתי שמישהו נותן לי מכה. הסתובבתי בעצבים לראות מי זה, וראיתי את חיים בר לידי. עשיתי תנועה של כעס, ואז בר תפס את הפנים ונפל. שיינר רץ מייד עם הכרטיס האדום. חבל שלפחות אח"כ הוא לא הודה בטעותו. לדעתי, אין בחיים דבר יותר מגעיל מאשר לנגוח אדם בפניו", כך דמתי.

מכל מקום, בלעדיו, לא הצליחה שמשון להשוות. היא הודחה מהגביע. מעשית, זה היה עבורה האקורד האחרון של העונה. מקום טוב יותר בליגה, גבוה ככל שיהיה, לא יוכל לתת לשמשון ערנה אמיתית.

בני דמתי נפגע בקרסולו במשחק החוץ מול הפועל יהוד. הפגיעה השביתה אותו לשני משחקים, אך גם כשחזר לפעילות בשבוע שעבר, עשה זאת „על רגל אחת". לפציעתו חברו פציעותיהם של שני שחקני מפתח אחרים בחולון, השוער יעקב ביטרן והקשר מרקו בן־ברוך, שנפגעו שבוע לפניו. והתוצאה – קבוצתם התרחקה מהפיסגה, סיכוייה לזכות בכרטיס העליה ללאומית התמעטו בצורה ניכרת. היא נוצחה גם בגביע המדינה. גם לבני „הלכה עונה".

האופטימיסטים גורסים שבכל מצב קודר יש לחפש נקודת אור אפשרית. מי יודע, אפשר שהנפילה המשותפת של האחים דמתי תגרום לכך שהם יתאחדו בעונה הבאה, ששניהם ישתפו שוב פעולה בקבוצת שמשון, כפי שעשו עד לפני חמש עונות – עד שבני דמתי החליט להיכנס להסגר, כיוון שלא מצא שפה משותפת עם יו"ר אגודת שמשון, עו"ד עמי פוטל. הסיכויים לכך קלושים, אך אין לדעת את תהפוכות הגורל. מכל מקום, אם זה יקרה, יתגשם חלומו הפרטי של בני, המעריץ מספר אחד של „גידי הגדול".

„אני מת לשתף פעולה עם אחי באותה קבוצה והייתי שמח לעשות זאת בשמשון, שבה נולדתי. אני והוא היינו יכולים עכשיו להתבטא בצורה לא נורמאלית, מאחר שכיום יש בי תכונות חיוביות שלא היו לי בתקופה ששיחקנו יחד. יש לי יותר מהירות, כוח פריצה ושליטה טובה בכדור. השאלה היא רק אם שמשון תסכים לשלם לי משכורת טובה. אם יבינו אצלה שאני חי מכדורגל, ושאני מפרנס משפחה".

גידי דמתי איננו רוצה להתייחס לאפשרות שהוא ובני ילבשו בעונה הבאה את מדי שמשון. גידי עדיין לא החליט אם להמשיך בשורותיה. לפעמים, מתחשק לו לטעום את טעם ההשתייכות לקבוצה

שבועספורט

מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל': (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

© כל הזכויות שמורות ל„מעריב"

בשער

טרי וויט (גליל עליון) מבטיח להזין העורב את הטנק הצהוב של מכבי ת"א... נחיה ונראה!
(צילם: נאור רהב)

מה בגליון

אחרת, למרות כל „היתרונות המשפחתיים" הכרוכים בלבישת מדי האגודה הקטנה, המיוחדת והסימפטית שהוא מזוהה עמה כל כך. בכמה הזדמנויות בעבר, הועמד מול פיתויים כלכליים ומקצועיים להמיר את מדי שמשון באלו של קבוצות שונות, בארץ ובמערב־גרמניה. ה„נייאט" של עמוס טוב, שאול סינואני ומאוחר יותר של עמי פוזטל, היה החלטי. אולי לקראת שנתו ה־36 יפתחו עבורו את השערים. מכל מקום, את אחיו הצעיר בני, הוא רואה בעונה הבאה כמי שיככב בליגה הלאומית. „בני עוד יוכיח לכולם שהוא שחקן גדול".

גידי כבר הוכיח. עד היום תוכל לראות את ההתרגשות שאוחזת כדורגלנים בין־לאומיים עתירי שם ששיתפו איתו פעולה בנבחרת הלאומית, שעה שהם משחזרים איזה קיצוני ימני מצויין היה. את פריצותיו המסחררות, תוך הטעיות גוף; שליטתו בכדור; העובדה שהיה חולף על פני מגיני יריב כמו היו קיר של אבק דק. תכונות מקצועיות אלו, כמו גם היותו „שחקן נשמה" אמיתי, היקנו לו 67 הופעות במדי הנבחרת הלאומית ו־20 שערים, אחדים מהם קבעו היסטוריה בכדורגל שלנו. לדוגמא: צמד השערים לרשת דרום־קוריאה בהתמודדות הקדם־אולימפית שהיתה בסיאול, באפריל 76', כאשר את השער הראשון הבקיע דמתי לאחר פריצה וירטואוזית לאורך 50 מטר, במהלכה חלף על פני ארבעה שחקני עורף. או שער השיויון מול שוודיה בשטוקהולם, בקדם גביע העולם 1980 (1–1).

תחושת קיפוח

מול הצלחותיו הגדולות במגרשים, יש בליבו תחושה של קיפוח בולט, בשני נושאים: האחד – הנסיבות שהביאו לפרידתו מהנבחרת הלאומית, שבה שימש „קפטן". „כשמירמוביץ' החל לאמן את הנבחרת, היתה לי פגיעה בפנים. לכן לא הוזמנתי לסגל. אך לא מירמוביץ' ואיש מראשי ההתאחדות לא טרחו להרים אלי טלפון, לשאול איך אני מרגיש ולאחל לי להיות בריא. אחר־כך רצה מירמוביץ' שאחזור לנבחרת, אבל אני כבר הייתי מאד פגוע מהיחס שלו, וסירבתי. אם ג'ק מנסל היה ממשיך לאמן את הנבחרת, הייתי שובר את שיא ההופעות הבין־ארציות, של מוטל'ה שפיגלר (78 משחקים במדים הלאומיים). כאב לי שכל מה שקיבלתי מההתאחדות היה שעון זהב לציון 50 משחקים בנבחרת, וגם זה לאחר ההופעה ה־60 שלי. כאב לי שההתאחדות לא אירגנה לי, ולעוד כמה שחקנים שהובילו את הכדורגל הישראלי, איזשהו משחק פרידה חגיגי".

והצער השני של גידי כרוך בצד הפירסומי: „סבלתי מכך שלא היתה לי עתונות טובה. זה מאד הפריע לי בקריירה, מכל הבחינות. פעם הסבירו לי כי אם הייתי משחק בקבוצה גדולה, כמו מכבי ת"א, מכבי חיפה או בית"ר ירושלים, היו כותבים עלי הרבה יותר ומקדישים לי הרבה דקות בטלוויזיה. זה קצת מצחיק שעל גארי וונדרמולן כבר עשו כתבות בטלוויזיה, אחרי שהבקיע שלושה שערים, ועלי כמעט שום דבר" – ואומר זאת שחקן שער היום זקף לזכותו 490 משחקי ליגה!

גידי היה מתפרסם פי כמה, ומן הסתם מגיע גם למעמד כלכלי איתן הרבה יותר מכפי שהוא נמצא בו היום (דירה מרווחת בגבול ת"א־גבעתיים, מכונית וחסכונות כספיים לא משמעותיים), אם „שאלקה 04" או „פ.צ. קלן" היו מצליחות לרכוש אותו, לפני עשר או 12 שנה. „הנס וייסויילר והלמוט גרסהוף היו מוכנים לשלם קרוב למיליון מארק כדי לקנות אותי. הם דיברו עם עמנואל שפר על כך. אבל שאול סינואני ועמוס טוב (אז, האנשים הקובעים בשמשון) לא נתנו לי ללכת. אני מרגיש ש'פיקששתי'. שהיתה לי החמצה גדולה בכך שלא הלכתי למקצוענות במערב־גרמניה. גם מבחינה מקצועית, וג[...] מבחינה כלכלית".

אולי בסיום עונה זו ייאפשרו לגידי „לע[...] כסף" בקבוצה אחרת, שתסכים לשלם עבור [...] ונסיונו הרבה יותר מ־20 אלף הדולרים ול[...] שהוא משתכר עתה בשמשון.

היתה טינה כלפי

הקריירה של בני דמתי התנהלה עד [...] במישורים הרחוקים מאד מתהילת האח־הגדול. [...] מן הנמנע כי צילו של „האליל", העיב [...] התקרמותו של בני. הקשר־קיצוני בן ה־27, כ[...] כגידי, יליד כרם התימנים בת"א, וכמותו מגיל [...] בשמשון. הוא השתייך לנבחרת הנוער אותה הדר[...] אמציה לבקוביץ. השתתף במריה במשחקי קדם גב[...] העולם לנוער, בפאראגוואי (עם דור פיונטי, כ[...] לוי ואחרים). את הרומן שלו עם שמשון סיים בת[...] עונת 1981/2.

„אני חושב שלעמי פוזטל היתה טינה מסוי[...]

„כל עתידו לפ[...]

„בני דמתי הוא שחקן [...] ראשונה. אחד הקלוצים הטו[...] ויש לו מקום כמעט בנ[...] הלאומית. כל עתידו לפני[...] דרכו".

חוות דעת זו לגבי האח [...] דמתי, מספק מאמנו בקבוצת [...] חולון בשנתיים האחרונות, [...] ימני. זוקף לזכותו [...] בהתקרמותו של בני דמתי [...] לקבוצה. הוא היה שחקן [...] הוא שחקן צוות. מצליח ל[...] לקבוצה. יש לו שליטה [...] כוח פריצה ובעושה מצוי[...] יצליח להיות גם סקור[...] בבטחון שהוא ממש ח[...] נמני.

בני דמתי (באמצע) במדי „צפרירים" חולון. „רציתי להוכיח שאני שחקן טוב בזכות עצמי ולא בגלל אחי גידי. לכן נכנסתי להסגר" (צילומים: צביקה ישראלי).

גידי דמתי במדי שמשון (במשחק גביע הטוטו נגד מכבי חיפה). „אילו מנסל היה ממשיך לאמן, יכולתי לשבור את שיא ההופעות בנבחרת" (צילם: ישראל מלובני).

גם ל„זקן" יש מעריצים צעירים

גדעון דמתי שיתף פעולה עם עשרות רבות של שחקנים, בנבחרת הלאומית ובקבוצת שמשון. לצד שניים מהם היתה חדוות המשחק והפוריות שלו גדולים במיוחד.

„בנבחרת נהניתי הכי הרבה לשחק עם אורי מלמיליאן. היה בינינו תיאום עיוור. הוא היה שולח אלי כדורים ארוכים ואני הייתי רץ ופורץ עמם. בקבוצה, התענוג הגדול ביותר שלי היה לשחק עם יואל מסוארי".

כיום, הוא נהנה מאד ממשחקו האלגנטי של אלי אוחנה. „יש לו תכונות שמזכירות אותי. ההבדל בינינו הוא שאלי מתרכז רק בהתקפה, ואילו לי לא היה איכפת אף פעם לרדת לעזור להגנה". מבין שחקני הדור הצעיר, הוא מציין כבעלי פוטנציאל את „הזהובים", דור גורדנה ומשה אייזנברג.

לגידי ורעייתו מרי ארבעה צאצאים: שלוש בנות – ורד (14 וחצי), קרן (13 וחצי) וגלי (8); ויורש העצר יוסי („קיגן") בן השלוש וחצי. הכייף הגדול ביותר של הקיצוני המצטיין - לפנק את ילדיו. תחביב אחר שלו – טיולים בחו"ל, במיוחד בארה"ב. חובב מושבע של מוסיקה מזרחית, כאשר זוהר ארגוב וחיים משה מתחרים אצלו על תואר „האליל הפרטי" ונהנה מאד מהתבשילים התימניים המיוחדים שמכינה אמו.

אולי תתפלאו, אבל גם ל„כדורגלן מזדקן" כגדעון דמתי יש מעריצים לא מעטים מקרב הנוער. הוא מנדב קוריוז: „השבוע בא לאימון שלנו בחור צעיר, שהחזיק בידיו שני פוסטרים שלי שהתפרסמו בעתון. הוא אמר שאחותו חוגגת את יום הולדתה ה־17, מעריצה אותי מאד והמתנה שתשמח אותה במיוחד תהיה אם אתן לה הקדשה על הפוסטר. כשנתתי לו את ההקדשה, הוא ביקש הקדשה על הפוסטר האחר, בשבילו".

כלפי. אולי משום שאני אח של גידי. גידי אמנם שחקן גדול, אבל העובדה שאני והוא היינו באותה קבוצה, הפריעה לי. כל הזמן עשו בינינו השוואות, ולא יכולתי למלא את הציפיות להיות ברמתו. ברגע שהייתי עושה טעות קטנה במגרש, היו מותחים עלי ביקורת גדולה. והיו כאלה שאמרו שאני משחק בזכותו. רציתי להוכיח לכולם שאני שחקן טוב בזכות עצמי, ומסוגל להצליח גם כשגידי לא נמצא לידי. לכן נכנסתי להסגר".

בני הושבת מאונס לשנתיים. „היה לי כוח רצון אדיר ולכן הצלחתי להעביר את התקופה הזאת. רצתי בפרדסים ובפארקים והתאמנתי לבד". בתום ההסגר, הצטרף לבית"ר ת"א. לו עצמו היו כמה וכמה משחקים מוצלחים, אבל הקבוצה נשרה לליגה הארצית. מאוכזב מכשלונה, נסע לארה"ב, שם מתגורר אחיו. שיחק במהלך הקיץ קט־רגל באולמות סגורים במדי קבוצת „קנגרו" בליגה לחובבים.

עצתה של האשה

„כל מי שראה אותי שם, דחף אותי להישאר בארה"ב ולנסות להצטרף למקצוענים. הם היו אז בפגרה, והעונה שלהם היתה צריכה להיפתח באוקטובר. בינתיים ביזבזתי את כל הכסף שהבאתי עמי וגם אשתי, איריס, שנשארה בארץ גמרה את החסכונות. היא אמרה לי שאם לא אחזור לישראל לקראת פתיחת העונה, אשאר בלי קבוצה, גם בארץ וגם בארה"ב. קיבלתי את עצתה ושבתי לישראל".

בני הצטרף להפועל צפרירים חולון ועשה בה חיל. אשתקד ניגן בה „כינור ראשון", ועשה אותה מקבוצה שחששה להסתבך בתחתית, לכזו שנלחמה על הכרטיס השלישי ללאומית – עד לקו הגמר (הממוצע הטוב שלו ניזוק משתי הרחקות ומפציעה אחת). גם העונה היטיב לשחק ויחד עם חברו לקישור, מרקו בן־ברוך, החלוץ ארז שקרוקה והשוער יעקב ביטרן עשו את חולון מועמדת ראשית לעלייה. עד שבאה „מכת הפציעה" כיהוד, בחודש שעבר – מהלומה שמנעה מבני דמתי להמשיך בתנופה האישית – וחברה לסידרת הפציעות בקבוצה, שגרעו מיכולתה.

בני, אב לשתיים – רחל 7, שרון 4 – נושא פניו לעונה הקרובה. להערכתו היא תהיה מאד ורודה, מבחינתו האישית. „אם איזשהו מאמן יקח אותי לקבוצה בליגה הלאומית ויעבוד עלי, אוכל להיות מן הטובים בארץ וגם אגיע לנבחרת הלאומית".

מי שראה את בני במשחקיו הטובים בחולון, לא היה מבטל על הסף את הערכותיו/מישאלות ליבו. ■

דור אחר של כדורגלנים

מאיר ריפמן

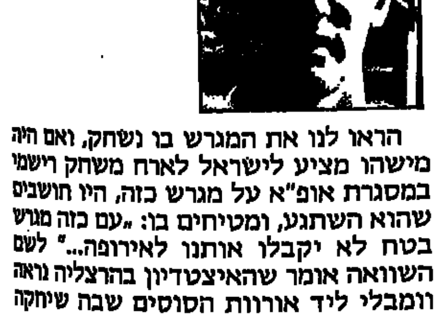
אחרי שנים רבות של אכזבה, סוף־סוף נחתה בארץ נבחרת ייצוגית מצליחה בכדורגל הישראלי – נבחרת הנערים. הרבה דברים ייחודיים יש בנבחרת זו, ואולי זו היתה כוונתו של יו"ר המשלחת, צבי וייצנר כשאמר: „זה דור אחר של כדורלגנים".

באוטובוס שהסיע את השחקנים מהמגרש למלון, אחרי הניצחון בבלגיה (0–2), הכריז־ביקש באוזני הבלם, רועי חדד: „אל תכתוב שהיינו טובים. תכתוב שגם בקבוצות כמו יהוד, קרית־אונו וחולון – יש שחקנים אשר יכולים לייצג בכבוד את המדינה והמדים הלאומיים". הדברים האלה עדיין מהדהדים באוזני, ויש בהם הרבה להעיד על המייחד נבחרת זו.

בדרך־כלל, בשנים עברו, היו מרבית הסגלים הצעירים של ישראל מורכבים משחקנים שבאו ממועדוני הפאר בכדורגל הישראלי, דוגמת מכבי ת"א, הפועל ת"א, מכבי נתניה, מכבי חיפה. בנבחרת הנערים הזו, אין כלליצוג למכבי ת"א, למכבי נתניה ולמוליכה לאומית בית"ר ירושלים. לקבוצות האחרות שנחשבות לבעלות ייחוס בכדורגל הישראלי יש רק נציג אחד: איתן קורן (בני־יהודה) ודורון פטשניק (מכבי חיפה). שני נציגים יש להפועל ת"א (שחר פמיליה וניב עדן).

כל השאר באים מהפרובינציה. שימו לב: מחולון (דרור אהרונוב), מבאר־שבע (גיל ספפורטס וצחי אלטיט), מכפר־סבא (אורן מוחרר), מיפו (יצחק זוהר), מחדרה (מאיר טלבי), מיהוד (רועי חדד) ואפילו מקרית־אונו (אבי בן־עזרא), מהליגה השלישית בישראל.

זה לא דור של צפון תל־אביב, או סביון ויותר שכונות יוקרה, שגדלו עם כפית זהב בפה. כנראה שדיירים אלה נטשו את הכדורגל ופנו לטניס וכדורסל. הדור הזה, בא כאמור מהפרובינציה, כדי לרכוש את המדים וגם מעמד בכדורגל הישראלי,

רועי חדד
גם ביהוד שחקנים שיכולים לייצג את המדינה

בזכות הרבה זיעה. והנוסחה הזאת מוכיחה את עצמה, לפחות עד היום.

הכדורגל הוא מטרה כשלצמה בחיי הצעירים הללו, בני ה־16. אבל הם יודעים שאסור לזנוח את הלימודים. ואחד מתנאיו של המאמן אמנון רז להימצאותם בנבחרת, הוא ההצלחה וההתמדה בלימודים. במבט חטוף אפשר לגלות בסגל השחקנים, אחד שלומד פיסיקה (פמיליה), אחר שלומד עיצוב אופנה (אלטיט), שניים לומדים גיאוגרפיה (חדד ובן־עזרא) ורוב האחרים לומדים מכניקה.

חוץ מכדורגל הם חושבים על לימודים, ועל בחינות הבגרות. תעודה מחמיאה לדור חדש.

את ההבדל הגדול שבין להיות באירופה לבין הרצון להתקבל לשם, יכלו לחוש היטב על בשרם, ראשי משלחת נבחרת הנערים לבלגיה – צבי וייצנר ויחזקאל ויטקובסקי.

כשביקרה בישראל משלחת נבחרת הנערים הבלגית, כולם בהתאחדות לכדורגל שלנו עמדו לדום. חשבו איך להנעים כאן את זמנם, לפנק אותם, אם במתנות רבות ואם בארוחות כיד המלך. הכל כדי למצוא חן בעיניהם, שהרי אנו זקוקים לקולם ותמיכתם שלהם, בניסיונות קבלתנו לאירופה.

לפני המשחק נגד בלגיה, באיצטדיון בהרצליה, התרוצצו אנשי ההתאחדות הישראלית, כשבראשם המנכ"ל יעקב אראל, אשר דאג לטאטא כל אדם זר מקירבת חדרי ההלבשה של הנבחרות, וגם סמוך לכר הדשא. אפשר להבין לליבו של אראל, ולהצדיק את רצונו להיראות כמה שיותר יפים בעיני משקיף אופ"א שנכח במשחק.

כשנחתה המשלחת בבלגיה, לימדו אותנו הבלגים כיצד יש לנהוג באמת. אנשי הקשר מטעם ההתאחדות הבלגית אומנם קידמו את פני משלחתנו, אך איש מהם לא קירקר כל הזמן סביבנו, כדי שנישא חן בעיניו. לא זרקו למשלחת שלנו מתנות, וגם לא הזמינו אותה כל ערב לארוחה. הם לא היו צריכים ללקק לנו כדי להתקבל לאירופה...

דרור אהרונוב
ייצוג מועט ל„גדולות"
(צילם: הנס אנגלסמן)

הראו לנו את המגרש בו נשחק, ואם היה מישהו מציע לישראל לארח משחק רשמי במסגרת אופ"א על מגרש כזה, היו חושבים שהוא השתגע, ומטיחים בו: „עם כזה מגרש בטח לא יקבלו אותנו לאירופה..." לשם השוואה אומר שהאיצטדיון בהרצליה נראה וומבלי ליד אורוות הסוסים שבה שיחקה ישראל בבלגיה, כאשר דגל אופ"א מתנוסס בו. לאחד מאנשי הקשר הבלגים היתה עוד חוצפה לשאול בתמיהה: „מה? אצלכם משחקים על דשא?!"

אם בארץ נערכה לאחר המשחק ארוחת ערב חגיגית, משותפת לשתי הנבחרות, הרי שלאחר המשחק בבלגיה כל מה שטרחו הבלגים לעשות בענייני גסטרונומיה, היה להגניב לחדר ההלבשה הישראלי שלוש עוגות...

גם שגריר ישראל בבלגיה לא טרח להשתתף באירוע ההיסטורי של הכדורגל הישראלי. להופעת קבוצת מכבי ת"א בכדורסל בבלגיה, לפני מספר שבועות, הוא בא. כנראה שהופעת הנערים אינה מספיק חשובה בכל הקשור ליחסי ציבור ופירסום. ■

טובי פולק

אחרי האליפות גזר מוטי ארואסטי את רשתות הסלים ביד־אליהו. הערב עוד רשת לאוסף?

ובגביע המדינה ננוחם...

בשבוע בו שיחקה קבוצת הכדורסל של מכבי תל־אביב במשחקה הראשון בגביע אירופה, העונה, מול זאדאר היוגוסלאווית, היה מוטי ארואסטי חבר קבוע, זה שנים, בחמישייה הראשונה של אלופת המדינה. כאז, כמו היום, לא אוהב האיש לדבר יותר מדי אל דפי העיתון. אופי, אין מה לעשות בעניין. קשה לשנות את האיש, בגיל 32. לא בעניין הזה, לא בכדורסל שלו.

ביום החמישי השחור ביותר של מכבי תל־אביב בעונה האירופית שהסתיימה לפני שבוע בלוזאן, ביום בו הוכתה הקבוצה שוק על ירך בידי אלופת אירופה דהיום, טרייסר מילאנו, ב־18 נקודות הפרש ביד־אליהו, הופיעו ב„שבועספורט" שלושה עמודים על מוטי. „אש על הפנים" היתה הכותרת.

בחודשים שבאו לאחר מכן נדמה היה כאילו כבתה אותה האש. היא בערה, אבל יותר ויותר על הספסל. את מחליפו בחמישייה הראשונה של מכבי, חן ליפין, כבר הכתירו בתואר המתחייב – היורש. מוטי ארואסטי חרק שיניים, והמשיך ועבוד קשה. קשה מאוד. קשה היה מלצוא מישהו, אחד לרפואה – שיפרגן לסוס הקרבות הוותיק. את החודשים הללו היה מוטי מוחק בלי הרבה נקיפות מצפון מהקאריירה המפוארת שלו.

כמו שמוטי ארואסטי היה אחראי, לא פחות מהאחרים ואולי יותר, לבושה הגדולה מול טרייסר בתל־אביב – כך הוא ידע לנקום ולגמול לאותה טרייסר, חודשיים ומשהו מאוחר יותר – במילאנו. מכבי הביסה, אמנם „רק" ב־15 נקודות יתרון, אבל מוטי היה גדול. זה היה הקאם־באק הגדול של העונה. מי היה מאמין.

את 16 השניות האחרונות, בהן לא הצליחה מכבי תל־אביב לקחת את הגביע האירופי בו רצתה יותר מכל – ראה מוטי ארואסטי מספסל המחליפים באולם „מאליי" בלוזאן. חמש עבירות. העבירות של מוטי. אלה שהוציאו אותו החוצה כדי לראות את ידיו הרועדות של חן ליפין (כהגדרתו של האחרון) – יכולות לתמצת את כל ההבדל בין מוטי של פתיחת העונה, לזה שסיים אותה. כשהיה בדאון – לא צבר ארואסטי יותר מעבירה, מכסימום שתיים, בדקות ששיחק. אחרי שהלך הגביע האירופי, באותן 16 שניות אומללות לארונה של מילאנו – נשאר למוטי וחבריו גביע אחד להתנחם בו, גביע המדינה. הערב – מול הפועל גליל־עליון.

– מוטי, אם היו מוטי ומיקי על המגרש באותן שניות, זה היה נגמר אחרת?

נו באמת, איך אפשר לדעת. אלו הרי ספקולציות. כמובן שנסיון יכול היה לעזור. בכלל, זה שיצאתי בחמש עבירות בשלב כל־כך קריטי – היה ממש מייאש. כמה שתעודד מהספסל, זה לא כמו לשחק. לא יודע מה הייתי עושה – אבל בטוח שהייתי רוצה לשחק.

– לדעתך, חן טעה כשלא ניסה להכניס את הכדור למישהו מהגבוהים?

הוא עשה כמיטב יכולתו. אני אהיה האחרון שאבוא אליו בביקורת או טענות. אני גם לא יודע איך הייתי נוהג אם הייתי במקומו.

– הסלים בלוזאן היו נוקשים במיוחד. הרי החטאתם כל־כך הרבה נקודות בעונשין...

לא היתה בעייה עם הסלים. נקודות העונשין היו ההבדל בינינו לבין הניצחון. מה שהביא לזה היו הלחץ וההתרגשות.

– בניגוד להרבה משחקים העונה, לא אתה ולא חן לא איימתם על הסל בגמר.

זה נכון, וזה לא בסדר. הצרה היא שאתה מבחין בזה רק אחרי המשחק, כשאי־אפשר לתקן. אולי היינו צריכים לנסות יותר.

– אז העונה הסתיימה באכזבה, לפחות מהכיוון שלך?

לא, בהחלט לא. צריך לזכור לאיזה מצב נקלענו במהלך העונה, ולאן הגענו אחרי הכל. זו היתה עונה מוצלחת מאוד מבחינתה של מכבי תל־אביב: אליפות המדינה, גמר גביע, גמר אירופי. רק חבל שהיא הסתיימה בלי גביע אירופה.

– ואם תקחו את גביע המדינה, הערב, זה יהיה מיצוי?

קשה לקרוא לזה כך. אנחנו רוצים לנצח בכל משחק, וכך גם יהיה הערב. בוודאי שנרצה לנצח, ולסיים את העונה, סוף־סוף, עם גביע נוסף.

– ומה על מוטי? הרי החוזה שלך מסתיים העונה. ממשיכים?

קודם כל אני יוצא, כבר מחר, לנופש של שבוע באילת. חייב לנקות את הראש. אחר־כך נשב עם שמעון מזרחי (היו"ר) ונראה מה הלאה.

– אתה רוצה להמשיך במכבי?

בינתיים אין לי רצון לדבר על זה. חייב לנוח קודם. מה שאני חושב כרגע – זה עדיין לא לפירסום. בבוא הזמן – כל מי שצריך לדעת – יידע. ■

א. טבק

דרור קשטן (משמאל) ורוני בראון. שוב לא מדברים ביניהם (צילום: דן לנדאו)

„מהרסיך ומחריביך ממך יצאו"

הנביא לא כיוון דבריו אלו (ישעיהו מ"ט, 16) למה שקורה כיום בבית"ר ירושלים, גם כדורגל לא היה קיים אז – ובכל זאת אינני יכול להשתחרר מהתחושה שהפסוק הזהממחיש, ללא תירגום או פירוש נוסף, את המצב האמיתי בו שרוייה עתה הקבוצה המובילה את הליגה.

אני מאמין שכל הנפשות הפועלות רוצות בטובתה – למרות זאת נעשות שגיאות חמורות שרק בנס, או מחמת מקריות ומזל, לא דירדרו אותה עד כדי הדחה מהמקום הראשון בטבלה.

עיקר הדברים מכוונים אל יו"ר המחלקה, עו"ד רוני בר־און. לזכותו ייאמר שהוא צעיר בגיל ובתפקיד. רק כך ניתן, אולי (?) – וסימן השאלה גדול – לסלוח על מעשיו שאין להם תקדים בכדורגל הישראלי וגם בכדורגל אחר. איש איננו מתכוון להאשימו בטיפשות, ולכן קשה להבין את התנהגותו ומעשיו. למזלה של הקבוצה, עד כה לא הצליח בהם.

לפני כחודש נערכה סולחה בין בר־און למאמן דרור קשטן. הרקע למריבה: נסיונו של בר־און להתערב בקביעת הרכב הסגל הרחב – תחום מקצועי בשליטתו הבלעדית של כל מאמן בכל קבוצה ומקום. אין לשכוח שאז היה הפער בנקודות בין בית"ר לשאר הליגה, גדול יותר משהוא עתה. למרות אותה סולחה, ממנה ניתן היה להבין שבר־און למד את הלקח. בדבר מקומו במערכת המקצועית, שוב חזה תמונות על עצמו ובצורה יותר חמורה.

מעטים יודעים מה אירע בשיחה שנערכה ביום ב' לפני שבוע. כל ארבעת המשתתפים שמרו עד כה על שתיקה. עובדה שבמהלך השיחה הודיע קשטן כי הוא מוכן להתפטר, אך לא יקבל תכתיב מקצועי מהיו"ר. השיחה נסתיימה בכך שהשניים שוב אינם מדברים ביניהם.

אך הברוגז הזה שולי לעומת מה שנאמר בשיחה. קשטן, מהג'נטלמנים המעטים בכדורגל הישראלי, האשים את בר־און בחתירה תחתיו. בכך שהוא מותח ביקורת פומבית על ההרכב, מעודד את שחקני הספסל שלא לשמוע בקולו ומנציח מחנות יריבים בקרב השחקנים. קשטן נקב באותה שיחה בשמות השחקנים שעמם דיבר בר־און ומה שאמר להם.

בר־און הודה שקשטן עושה עבודתו על הצד הטוב ביותר, ציין כי בשמונה החודשים שהוא עובד עמו אין לו טענות מקצועיות, למרות זאת ניסה להתערב במישור המקצועי, מסיבות שאינן נראות כמקצועיות טהורות. בחיי קבוצה אין התנהגות זו בבחינת עניין שולי.

התוצאה הישירה ממחול השדים שנפתח סביב ההרכב: קשטן ביטל יציאה לבית מלון, כדי שהשחקנים לא יריבו ביניהם. עובדה היא שנוצרו שני מחנות בקבוצה – שחקני ספסל מול אלו שמשחקים. במקום השקט שדרוש עתה, קיימות מהומות. לא השחקנים והמאמן יזמו אותן.

15 קבוצות מוכנות בכל רגע להתחלף עם בית"ר ירושלים, כולל בני יהודה. לבר־און המצב הזה אינו מספיק, כנראה. הוא רוצה עוד יותר טוב – אך כרגע נגרם רק נזק גדול. במקום לברך, הוא נמצא מקלל.

נותרו שבעה מחזורים לסיום הליגה. רצוי וראוי שאלו יסתיימו בצורה מכובדת, כיאה לאלופה בדרך.

בהלת המלווים

לראשונה מאז שנים לא מעטות יצאה נבחרת ישראל, למשחק רעים ברומניה – בהתאם לתקנון הנבחרות. 16 כדורגלנים נשגו למשחק אתה. מיהיץ' לא מכיר את התקנון הזה, אך כך נוהגים באירופה והוא לא ראה מקום שסתם תיירים יתלוו לנבחרת, גם אם הם נקראים שחקנים.

בהתאחדות מרוצים מאד מהדרך שבה נהג המאמן הלאומי. אך מה לעשות והעסקנים נוהגים אחרת. הם חשובים יותר מהשחקנים. עובדה: עשרה מלווים יצאו לרומניה. ארבעה נוסעים תמיד: המאמן, המנהל, הרופא והמעסה. הפעם נוסף גם מתורגמן. אך ההתאחדות שיגרה עמם חמישה עסקנים. התפקיד מעבר למקובל גם אצלה. נסעו שלושה ראשי משלחת במקום שניים, כרגיל; מנהל איצטדיון ר"ג ואדם נוסף, שהקדים צאתו בכמה ימים כדי לארגן, כביכול, סידורים מיוחדים לנבחרת. כל הכבודה הזאת יצאה לשלושה ימים. מי יודע כמה ייצאו אם תהיה זו נסיעה ארוכה יותר? – אכן זמנים חדשים בהתאחדות.

מיחיץ' והנעליים

למרות שהמשחק עם מערב גרמניה כמעט שנשכח, אין סיבה טובה לזכור אותו. למאמנים הישראליים יש טענות כלפי מיחיץ'. הן מקצועיות ונכונות.

למרות הגשם שירד במשחק והדשא החלקלק, איפשר מיחיץ' לכמה כדורגלנים לשחק בנעלי גומי במקום בנעליים עם פקקים („סטופקס"). מסיבה זו הם החליקו בריצתם או בבואם במגע עם שחקן יריב או הכדור.

חלק מהשחקנים הסביר למיחיץ' שאינו רגיל לשחק בנעלי סטופקס, מסיבה זו איפשר להם המאמן לשחק בנעלי הגומי. התוצאה באה לידי ביטוי רע במשחק. זה העניק נשק למאמנים לבקר את מקצועיותו של המאמן הלאומי. חבל, כי הפעם הם צדקו.

תצפית

★ צבי רוזן, מאמן הפועל לוד, מהקבוצות המפתיעות העונה, לא ימשיך להדריכה עונה נוספת. הסיבה: יעקב שני, מי שהיה עד לפני כחודש יו"ר המחלקה, התפטר. בלעדיו אין רוזן מוכן להמשיך ולאמן בלוד. שני הצליח למנוע אי שקט בקבוצה למרות שהמאמן וחלק מהשחקנים לא קיבלו שכר שלושה חודשים. ההתפטרות באה משום שלהמחאות כספיות לא היה כיסוי – בניגוד למה שהובטח לשחקנים, מועצת הפועלים חילקה כסף זה לגופים אחרים ולא דיווחה על כך.

★ שינויים רבים צפויים בהנהלת ההתאחדות בקאדנציה הבאה, לאחר הבחירות ב־19 באוגוסט. יכנסו אליה אלי מילר מהפועל ת"א, משה אביבי (כפר סבא) ובני רגב (לוד). נראה שגם משה ורטמן יוותר על מקומו לזכות אחד מחברי עמותת הפועל חיפה. מאבק צפוי גם על מקום במזכירות, תפקיד המקנה כוח למי שעוסק בכדורגל. ■

מכבי פ"ת, קבוצה נחבאת אל הכלים מבחינה תקשורתית, סיגלה לעצמה סגנון משחק אחורי ■ הגנה טובה, יחסית והתקפה צעירה ורכה, המתבססת על חלוץ אחד ■

יורן פרסלני
נתק עם הקישור והחוד

מיכה צופין
חלש במשחק הקרקע

אלון ירוחם
המצטיין מול הפועל ת"א בשבת

לא בנויה לצמרת

ארז קופמן

לפני למעלה מחודש שמענו שם זמירות צורמות ובלתי שיגרתיות. אי אפשר היה שלא להרים גבה. ירון פרסלני ואחרים שפכו קיטונות רותחין על קבוצתם מכבי פ"ת. ועל מה טענו? – על ש„גנבנו סער", על „שער מתנה עצמי", על „בושה לראות אותנו" ועל „מזל שהשופט סידר לנו גול", דברים שהושמעו אחר שמכבי פ"ת ניצחה או סיימה בתיקו! מה הביא קבוצה, שלא התעניינה בצמרת ולא חששה מהתחתית, לנקוט לשון חריפה כזאת כלפי עצמה? מה הביאה גם לשקט ששורר בה היום?

מכבי פ"ת היא קבוצה נחבאת אל הכלים. התקשורת לא מטפחת אותה ובעירה נוטים האוהדים, לרוב למחנה שמנגד. מי זוכר היום את שנות ה־50 היפות שלה? מי מתרגש משני גביעי מדינה מאובקים שבארונה (1935, 1952)? מי זוכר את שתי הסגנויות היחידות שלה בלאומית (1954, 1952)? אליעזר שפיגל, האחים שמואל וישראל בן־דרור, חיים כוך ועוד כמה עשרות, זוכרים. השאר לא. בשבילם מכבי פ"ת היא קבוצה שלא היתה ואין לה מה לחפש בצמרת. נקודה.

כל האחריות על איל

בפתיחת העונה, כך נאמר, הקבוצה סיגלה לעצמה סגנון משחק אחורי מאד. ברוב המשחקים אם היה יודע לבלום התלהבותו בתיקוליו היה ממצטייני המגינים בליגה. הכרטיס הצהוב היה תמיד בעוכריו. תורם בכוחו, ניידותו ומשחק ראשו לא רק על הקו. לא בכדי נוסה בתפקידים רבים, אפילו שימש חלוץ והבקיע פעם אחת. תרומתו להתקפות, טאקטית וממושמעת. בד"כ נשאר מאחור ועוזר לפתיחת המשחק באגף. מיגבלתו היתה ונשארה הכידרור והשליטה בכדור תחת לחץ.

הגורם המרגיע

הכלמים, שמשחקים יחד תקופה ארוכה, הם ירון פרסלני ומיכה צופין, מלפניו. צופין הצעיר שומר אישי טוב, נוגח מעולה, חלש מאוד במשחק קרקע ובמסירות. כשיוצא לסגור אגף מתגלת יכולתו הטכנית הבינונית. לא רואים ממנו חילוץ „נקי", רק הרחקות. פרסלני, מהווה גורם מרגיע מאחור, תחנה אחרונה במשחק קרקע ובאויר. קבוצתו היא היחידה בארץ, כנראה, שמחליפה בין הבלם הקדמי והאחורי בתיפקודם במצבים סטאטיים. פרסלני סומך רק על עצמו כשמגביהים כדור לאלי דריקס, למשל. מנהיג בכשרון רב מאד את מלכודת הנבדל שלכדה הרבה „מכוניות" ת"א תועות בשבת.

החוליה החלשה במערכת, אילן ז'אן, מגן שמאל מאחור, בינוני, מרבה לטעות כשמוסרים אליו כדורים. החלפתו בשבת בעופר אליאספור היתה צפויה. האחרון עולה עליו רק באחיזת הכדור ומגן גרוע מז'אן בכדורי גובה. במיגננה מסתכל פרסלני הרבה יותר שמאלה. לכן מוערף המגן השמאלי כשומר אישית וקיימת הוראה מפורשת לקשר (בשבת – אלישע לוי) לסגרו.

שקט נפשי

השוער עופר פביאן: בארה"ב היו וראי מעניקים לו את התואר המכובד של „הקאם־בק של השנה". גבוה ובריא גוף שולט היטב ברחבתו, במיוחד בכדורי גובה. בטחונו מקנה לו שקט נפשי. מהיר ועירני. הצלתו האינסטנקטיבית מול שבתאי לוי (25) היתה דוגמה טובה למהירותו. את משחקו נגד בית"ר ת"א היה כל שוער לאומי יכול ללמוד ולקנא. לעיתים רחוקות טועה בניתוח הצפוי לקרות וסוגר פינה לא נכונה. לפני כמה חודשים נתנו למשה מרכוס תשובה שלילית והכרכיים בפ"ת רעדו. מי שראה בעבר עונות שלמות מהספסל, ישאר ללא מחליף. פביאן הרגיעם מהר. ללא ספק, נקודת האור הגדולה ביותר של פ"ת, העונה.

האכזבה הגדולה – הקישור. בשיטת הצפיפות וההרדמה של העורף חייב להיות קשר המפעיל את מעט חלוציו בתכחום ובדיוק. בגלייבטר הירבה להיפצע, העונה, וכששיחק הורכב ע"ח שחקן קישור התקפי ונוטרל ברוב הפעמים (המעיט בהצגות, העונה) ע"י שומר אישית. יתר על כן, שיתופו עוור את חבריו שחיפשוהו ופחדו לנהל משחק בעצמם. כיום מצוע, אבל בשבת הסתדרה פ"ת וניצחה בלעדיו די בקלות.

הוטלה על כתפי איל בגליבטר, קשרה המחונן, כל האחריות בניהול ההתקפות. לעזרתו עמדו קשרים הגנתיים, שחילצו ומסרו לו כדורים ועברו אח"כ למצב של צופים מאחור, חלוץ בודד ועוד אחד שלעתים עלה קדימה. איל נלחץ אז, באופן מיידי, לאחור בידי שומר קשוח. פ"ת סגרה היטב את רחבתה, בלי יופי ואלגנטיות, אבל עם הרבה כוח ומוטיווציה. היריבים הורדמו במשחק האיטי שכפתה, נילחצו ותוסכלו בכל משחק. ההמשך ברור: שחקנים רבים הועלו לחוד כדי לממש יתרונם בשרה, ההגנה הוזנחה. סידרת טעויות ברחבה (אחת במשחק הספיקה) הביאה לסידרת הישגי פ"ת בטבלה, לא על המשטח) ולסידרת הכותרות של שחקנים כואבים בעתונים.

אין הכוונה לקטול. עם הטבלה (מקום 16) לא מנהלים ויכוחים. גם חוט השידרה שנרקם בגוף הקבוצה העונה, ראוי למילים מסוג אחר. לקהל המקטרגים ביציע קמה אופוזיציה על המגרש. השחקנים עצמם ומאמנם ליאון קונסטנטינובסקי, שינו גישתם למשחק. הלכו על סגנון שמתאים לקבוצה ותואם מיגבלותיה הרבות. הנצחון בשבת, 0–1 על הפועל ת"א בבלומפילד, לא הפתיע את הצופים, למרות שליטת המנוצחת. פ"ת משחקת כיום נכון מבחינתה. לא מבריק, אבל בחוכמה.

לקבוצה הגנה טובה, איש לא מטיל ספק בכך. רק שמשון (12), לוד (13) ובאר־שבע (14) ספגו פחות שערים ממנה (15). טאקטית, ההגנה היא החשובה ביותר. יעקב אז'וכל, מגן ימני, משמש בורג עיקרי.

הסיבה היא הצעירים. בלי איל הם מרגישים חופשיים יותר לבטא עצמם במרכז השדה. נאדל ושעשוע הרגישו שוב בשבת. עזרו לעורף והשקיעו המון כלהץ על ת"א. אבל הצעיר הטוב מהם היה, ולא רק בשבת, אלון ירוחם. כושר אדיר עם הרבה תיחכום כאגפים הופכים אותו, למרות רכותו, לשהקן המפתח של פ"ת, היום במרכז המגרש. לפני שבועיים נכנס כמחליף, ניצח במבצע אישי את כפ"ס והפגין רמה אחת מעל יתר השחקנים במגרש. הצטיין גם מול הפועל ת"א.

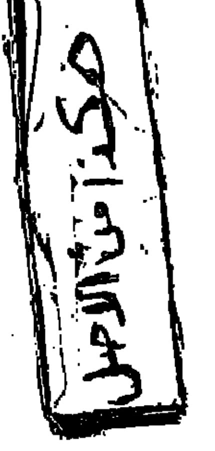
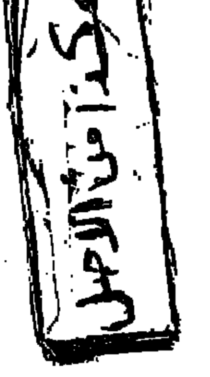
מילים חמות, לא רבות, יופנו לצעיריה. הקישור, כיום, על טהרת הבית (אלישע לוי – רכש „שהתאזרח"). מי שעקב אחר הקבוצה בשנים האחרונות מבין גודל השינוי. הצעירים הביאו חשק עצום לשחק, מהירות טבעית. אבל בקישור מוצאים אצל כולם רכות גופנית והעדר יסודות טכניים בסיסיים של קישור נייד, התייב לכסות את עובדת משחקו עם החלוץ הבודד.

חסויים וחלוצים

חלוצים גדולים, מאז פציעת/סכסוך/השעיית לורן רבינזון (4 שערים), אין לפ"ת. אסי בן־שמעון לא מסוגל להוליך התקפה בכושרו ובנסיונו הנוכחיים. הפתרון – רפי כהן בחוד. לשחקן המתקשה באלמנטים בסיסיים רבים (עצירת כדור) נמצאה ערנה בצורת המשחק, לאחרונה. מפעילים אותו בחוכמה, לאחר שבירת התקפת יריב ומכניסים אותו (כושר יש) לחור שנוצר, במיוחד באגפים. ואז הוא מכדרר. לפעמים מצליח, לפעמים הכדור נעלם לפתע. בשבת ראיתיו באחד ממשחקיו הטובים. כבש שער (חמישי בסה"כ בפ"ת) והצליח בהובלות כדורים במיתפרצות.

קשה לקבוצה שמבוססת על חלוץ אחד לכבוש הרבה. 22 שערים מציבים אותה במקום ה־10 בין הכובשות. המוטו של פ"ת: כיבושים מול התחתית וספיגות נגד הצמרת. לכן מובן הנתק הגדול בין המערך האחורי, בהנהגת פרסלני והקשרים הנסוגים לאלו שבתקיפה תמידית. פרסלני איננו מעורב במעבר קדימה. רק פעם בכמה משחקים יוליך כדור מעבר למחצית המגרש. רק מצבים נייחים יגרמו לו לנטוש מבצרו הזקוק לשמירה. כשאיל נסגר בקישור חסר מאוד מי שירגיעו מאחור. פרסלני לא האיש שיעשה זאת.

אחרי שפ"ת סיגלה לעצמה את שיטת ההרדמה של היריב, חייבים לעבור לשלב הבא. רכש לעונה הבאה חייב להעשות (בחוד ובקישור, אם יעזוב איל המאיים), אבל אם יונח עוד נתבך על הבסיס שנוצר, אפשר לצפות לימים די יפים בפ"ת. השאלה היא קו העבודה ומי יאחז במושכות בעונה הבאה. את המהפך שהביא משה מאירי בשלוש עונות האימון שלו, חייבים להמשיך. נאיבי לצפות לשיחזור השגי שנות ה־50, אבל איזה הישגון קטן של שנות ה־80, לא יזיק. ■

שתי אצבעות מהגבול, על כל המקצוענות

הערב תתמודד הפועל גליל־עליון במשחק פורמלי בגמר גביע המדינה בכדורסל מול מכבי תל־אביב ▪ פורמלי, מכיוון שאת מקומה של הקבוצה בגביע אירופה למחזיקות גביע הבטיחה המתחרה, מכבי, שבועיים קודם לכן, כשזכתה באליפות ▪ בגליל (ולא בתל־חי), בכפר־גלעדי, בעמיר, בקרית־שמונה, טבריה וראש־פינה – מדברים במונחים של 'סמל', של 'חינוך', של 'תרומה למשק' ▪ בחברים כנר מתים לארח באולם החדש שהולך ונבנה בכפר־בלום קבוצה אירופית ▪ לעונה הבאה בגליל

…ליק ויסמן עם הכל…: …מתני בארי והחתולות מיצי …י. ..אילו מכבי זכתה: הגביע …חופה…" (צילומים: ניזור רהב).

יד לוחצת יד. החמישיה של הגליל – מימין: קרטיס ברי, ארז חזן, שמואל זיסמן, בראד ליף וטרי וייט.

משה גורלי

המשחק החשוב ביותר של הפועל גליל־עליון השנה, היה הדרבי התל־אביבי השני בגמר הגמר־סל. הפסד של מכבי, והגליל מחוץ לאירופה, ממפעל מחזיקות הגביע אליו מגיעה כל קבוצה שעולה לגמר גביע המדינה.

לכן, בצהרי יום הדרבי, התכנסה הקבוצה במסעדת האחים סלמה בקרית־שמונה, הרימה כוסית להצלחת הצהובים, וקבעו להפגש בערב בחולתה לראות בצוותא את המשחק. זיסמן הסמכותי פנה אל השחקנים: „חבר'ה לא לשכוח את הצעיפים הצהובים; בסוף נפגשים ליד שער 9 להיות לגיבורים."

מכבי לא איכזבה את אוהדיה מהגליל, וכן התגשם החלום: לראשונה בתולדותיה – הפועל גליל־עליון באירופה. למרות זאת, מאוכזבים קצת העונה הסתיימה מבחינתם בכשלון. 5 ימים לאחר הניצחון על אליצור נתניה בחצי־גמר גביע המדינה, נוצחה הגליל בביתה ע"י הפועל ת"א במסגרת הגמר־סל, וחלום הגמר הכפול נגוז. עמית גל, מנהל הקבוצה, מייחס זאת לנאיביות: „למה שהשחקנים יתאמצו אם הכל בא להם כל־כך בקלות. הם מקבלים אהבה, תנאים אידיאליים ואפילו את הצ'ק יום לפני הזמן. אולי לא היינו צריכים לפנק אותם יותר מדי." גל גאה בעובדה שאין שחקן אשר הגיע לגליל וביקש מיוזמתו לעזוב. יש גם כאלה שחתמו קבע בגליל בעקבות הכדורסל. עלו, התאהבו ונשארו. רשימה חלקית: אריק מנקין, מיכה שוורץ, בוב פדהרסט, בוב גונן, רוני כהן, שמואל נחמיאס.

אופי קבוצתי

פסיכולוגיה בגרוש מייחסת את העדר האופי ה'ווינרי' של הקבוצה להשפעת הסביבה. האופי הקיבוצניקי, הנוף הפאסטורלי, קצב החיים האיטי, כל אלה משתקפים באופי הקבוצתי. החבר'ה סימפאטיים מאד, סולידיים מאור, בהחלט לא מהסוג שמסוגל לטרוף מגרש בשביל לנצח. אצלם עדיין מרוכר בספורט ולא במלחמה המקדשת את כל האמצעים. כאשר המזכירות תגנוב להם כמה שניות בסיום צמוד של משחק מכריע, כמו שקרה במשחק השלישי בחולון למשל, אף אחד לא ייגש ויוריד חבטה הגונה על שולחן המזכירות כשמעון מזרחי למשל.

שני עקרונות ברזל כפויים על מי שמבקש לשחק בקבוצה: מגורים באיזור ותרומה חברתית – בד"כ באימון קבוצות מקומיות. קרטיס ברי גר בקרית־שמונה, מאומץ בקיבוץ עמיר ומאמן שם את קבוצת הבוגרים בליגה ב'. דן סמית גר בכפר־גלעדי ומאמן קבוצת בנות. אבי מזרחי גר ומאמן בנאות־מרדכי, יאיר בן־עטר באיילת־השחר וארז חזן עוסק בריג ואימון קט־סל בעמיר. אולם כמו בכל כלל יש חריגים. ברד ליף פטור בגלל מקום מגוריו הרחוק יחסית, טבריה. זיסמן בגלל עיסוקיו המשפטיים. טרי וייט עסק תקופה מסויימתבאימון, אך ויתרו לו, כנראה שהתקשו לנצל את מזגו הסוער כמופת חינוכי. וייט, המשנה למלך הריבאונדים בליגה, סובל מאוד מהיצע הדל של אתרי הבלוי בצפון (לא נוף), ולכן לכידתו בסביבות רמלה בחברתם של ארל ויליאמס, דון רובינזון וגרם חשיש לא התקבלה כאן בהפתעה יתירה. ישע כהן, יו"ר הקבוצה: „נפתח תיק במשטרה, אך לא בטוח שיוגש כתב אישום. אנו, בכל מקרה, נפעל רק לאחר פסק־דין של בית־משפט. אם יורשע – הוא לא יישאר כאן אפילו יום אחד, ואפילו יהיה זה היום של משחק הגמר". הנחרצות החינוכית הזאת מאפיינת את הגישה לקבוצה. וכבר אמרנו: הניצחון בכל מחיר לא מצוי שם ראשון בסדר העדיפויות.

שחיקה

תחושת הכשלון שבאה לידי ביטוי במשחקי הבית נגד חולון והפועל ת"א, נסמכת גם על ההערכה שמעולם לא היתה לגליל קבוצה טובה יותר מזו של היום. להוציא את מכבי ת"א, יש לקבוצה את הספסל הטוב ביותר בארץ, לדעתי. על הספסל הזה ישבו, ויותר מדי זמן – עובדה ששחקה את החמישייה – נרב הנפלר, אבי מזרחי, דן סמית ויאיר בן־עטר. בשנים האחרונים זכתה הגליל לאחר מאבקים משפטיים מתישים בבית־המשפט המחוזי בת"א. לאור מעוט דקות המשחק שקיבלו, לא ברור על מה היתה הטירחה ובעיקר שכר הטירחה. בנוסף מקוננים בגליל על הטורניר המפורך בו השתתפה הקבוצה בהולנד במקום לנצל את הפגרה למנוחה. מנוחה למילוי המצברים שהתרוקנו כטרם עת. אולם, למרות זאת, הפיק מליניאק שני הישגים מכובדים מתניכיו – מקום שלישי בליגה והופעה בגמר גביע המדינה.

הפועל גליל־עליון שייכת למועצה האזורית גליל־עליון, ונהנית מהגב הקיבוצי הרחב המספק את כת האדם הניהולי והתקציבים הדרושים. קיימים אמנם קולות החולקים על המקצוענות והאמריקניזציה, אך לכולם ברור שאין דרך אחרת להחזיק קבוצה בליגה הלאומית. שחקן הבית היחיד ועל כן גם מקור גאוותה וסימלה של הקבוצה הוא ארז חזן שהגיע לגליל (לקיבוץ שמיר) בגיל שבע. לחזן תכניות ללמוד בשנה הבאה במכינה של אוניברסיטת ת"א, ובגליל נערכים לאפשרות זו בדאגה רבה. עמית גל: „הוא שחקן שלנו ויישאר שלנו." על העקרון של מגורים בגליל יאלצו לוותר, אך להגיע פעמיים ביום לאימון נראה כרגע כבעייה קשה יותר.

גם אם תפסיד הערב, מקומה של גליל־עליון באירופה מובטח. בעוד כחצי שנה תסתיים הקמתו של האולם החדש ליד כפר־בלום, שיכיל כ־5000 מקומות ישיבה, ויחליף את ה'אורווה' בכפר־גלעדי. יהיה מעניין מאוד לארח שם בגביע אירופה קבוצה, נניח יוגוסלאווית, שתי אצבעות מהגבול. ■

זיס: לקפוץ בססנה תל־אביבה

לשמוליק ויסמן זכויות רבות בהצבת הגליל על המפה האירופית, לראשונה בתולדות הקבוצה. אולם ההשתתפות במפעל האירופי לא תהווה שיקול מרכזי אם ימשיך 'זיס' בקבוצה. מאירופה הוא כבר שבע. יש לו אופציה חד־צדדית להארכת חוזהו, ושיקולים משפחתיים יהיו הדומיננטיים בהחלטתו.

בינתיים טוב לו. מתגורר בראש־פינה בווילה מקסימה המשקיפה על נוף העמק המרהיב. עימו בווילה אשתו לילית, בנו ליאור, כלב הזאב האימתני בארי והחתולות העגונות מיצי ופיצי. ויסמן, אגב, הוא האדם היחיד שפגשתי עד כה שהצליח לאלף חתולים. כשהוא יוצא לטיול רגלי כל הפמלייה צועדת אחריו, כולל החתולים.

לעורך־דין ויסמן שני שותפים. האחד יושב במשרד בראש־פינה והשני בתל־אביב. המשרד עוסק בעיקר בתחום המסחרי. כשויסמן צריך לסדר משהו בתל־אביב הוא מגיע בטיסה, בססנה של ארקיע, משדה התעופה במחניים – חמש דקות מביתו.

ויסמן הוא המבוגר בקבוצה, 30, והנשוי היחידי מלבד ברד ליף. החיים השלווים מתאימים לו מאוד כרגע, והוא יודע להעריך היטב את החומר האנושי המשובח הסובב את הקבוצה; במיוחד על רקע נסיונו המר בעיר, במיוחד בהפועל ת"א, כשנאלץ לעקל קופות בכדורגל כדי לגבות את המגיע לו. 4 השנים שבילה בפקולטה למשפטים לימדו אותו להסתדר במקרים כאלה.

לפני משחק חצי הגמר נגד אליצור נתניה – המשחק שבסופו של דבר שלח את הגליל לאירופה – היה שיתופו של ויסמן מוטל בספק גדול בגלל פגיעה ברגלו. ויסמן לא ויתר. עם רגל חבושה, רחוק מלהיות כשיר במאה אחוזים, היה מהבולטים בקבוצתו והנהיג אותה לניצחון. כשריכו, לפני הגמר האירופי של מכבי, קיווה 'זיס' שמכבי תקח את גביע אירופה לאלופות: „ואז, אם ננצח אותם בגמר הגביע, נוכיח שאנחנו הטובים באירופה".

ברי: משעמם כאן עד מוות

טרי וייט וקרטיס ברי שווקו לגליל על־ידי נתן אמיר, נציגו של סוכן השחקנים לארי קפיקיוני. למרות שותפות הגורל שזימנה את השניים לקרית־שמונה, אין הרבה קשר ביניהם. ברי השקט סובל את בדידותו מול הטלוויזיה והוידיאו, וייט הדינאמי מחפש דרכים אחרות להפיגה. מבחינה מקצועית, משתקף אופיים של השניים על המגרש. וייט, תוקפני יותר, שליט בלעדי מתחת לסלים, אך בלתי מרוכז בהתקפה. ברי לעומתו הוא 'ALL AROUND PLAYER', עושה הכל, כולל קליעות מטווח של 3 נקודות.

ברי מוערך בגליל כאישיות יוצאת דופן. אינטליגנטי, אדיב ומקצוען רציני. כאשר סוכנו אמיר הגיש לו עשרה עמודי חוזה צפופים לחתימה, סירב ברי לחתום קודם שקרא הכל, העיר הערות והכניס שינויים עד שהכל הסתדר לשביעות רצונו. ביום שפגשתיו היה רחוק מאוד משביעות רצון, על גבול המרירות.

ברי: „אני בודד מאוד כאן בקרית־שמונה ומשועמם עד מוות. העונה היתה מאכזבת עבורי כיוון שיכולנו להגיע להרבה יותר. הסיבות? זה לא מתפקידי למנותן."

– איך התרשמת מהקיבוץ?

אני מכבד מאוד את דרך החיים הזו אך זו לא הדרך שלי.

– התרשמות מהאנשים?

טובה מאוד. כששיחקתי בספרד, צרפת ובמיוחד באיטליה נתקלתי ממש ברמאים שמנהלים את הקבוצות. כאן האנשים ישרים והגונים מאוד.

– הקירבה לגבול לא מטרידה?

מאז שאני כאן שקט יחסית. אבל בהחלט הפכתי מודע יותר לסכסוך היהודי־ערבי ולשורשיו.

– תכניות לשנה הבאה.

בעיקרון, כל חוזה שאני חותם הוא לשנה אחת בלבד. בסוף השנה אשמע הצעות ואחליט. קיימת גם האפשרות שלא אשחק. הכדורסל הוא לא הדבר היחידי עבורי.

ברי. „מגנב" חומה

הכרזה ... "לתפוס פירסומת"

את העצב בעיניים של המאמן צבי שרף, אין צורך לבטא במלים

צילומים: אליצור ראובני

...ים הצעיפים האיטלקי באדום-לבן והכרזה שמעליו ובה קריאת עידוד לכבוד מאקאדו־דו־דו...

לי ג'ונסון מרגיש כמו „ביג מק", בסנדוויץ' האיטלקי הקשות שבו הכניסוהו מאקאדו, מנגין ופרמייר

...לום שרהוויץ

מרדכי רוזנבלום שליח „מעריב"...

[illegible]

שני הקטנים לשעבר של מכבי שבאו במיוחד למשחק הזה – תני כהן־מינץ (מימין) שהוטס מת"א ולו סילבר שהגיע במיוחד מארה"ב. (ביניהם חבר ועד מחלקת הכדורסל של מכבי, ד"ר צבי דול)

לא מדובר ב„ד"ר ג'יי", אלא בד"ר אמיתי, קלין שפירא, רופא־אורולוג בבית־החולים הממשלתי בצפת ושחקנה של מכבי כרמיאל מהליגה הארצית ■ ויתר על טייס לטובת הכדורסל ואחר כך על הכדורסל, במכבי ת"א – לטובת הרפואה ■ „אני נהנה לשחק, גם כשלא מדובר בכסף" ■ דמות ייחודית בספורט הישראלי

דוקטור לכדורסל

יהודה גורן

ד"ר קלין שפירא, רופא אורולוג בבית החולים הממשלתי בצפת ועוזר למנהל בית החולים, היה יכול היות היום טייס בחיל האויר. כבר עבר בהצלחה את כל מיבדקי קורס הטיס ועל סף תחילת הקורס אמרו לו: „קלין, קורס טייס לא הולך ביחד עם כדורסל. או זה, או זה".

בלית ברירה ויתר קלין על הטייס – לטובת הכדורסל. צחוק הגורל: מאוחר יותר ויתר קלין שפירא על קריירה בכדורסל, לטובת שבע שנים של לימודי רפואה ועוד שנה „סטז'", עד קבלת תואר „דוקטור".

הדור החדש של חובבי הספורט שמכרסם ציפורניו כשמכבי ת"א נאבקת בגביע אירופה, לא שמע וודאי את השם קלין שפירא, שחקן מכבי ת"א, גובה 1.97 מטר עליו אמרו תמיד שעתידו לפניו – אך הוא ויתר על הכל כדי לעסוק ברפואה. אבל קלין לא ויתר בליל על אהבתו הראשונה וגם כיום, בגיל 39, עם דוקטוראט ותפקיד מאד חיוני הוא מצליח לשלב כדורסל עם רפואה – ומשחק בהרכבה של קבוצת מכבי כרמיאל, התופסת את המקום ה־5 בליגה הארצית, מחוז צפון.

מימין: קלין שפירא, במדי מכבי ת"א במשחק עם חובטוד באדאלונה, במסגרת גביע אירופה (מאחור נראה תני כהן־מינץ). למעלה: בעבודתו בבית־החולים הממשלתי בצפת. „הנטו לבנק 1300 ש"ח לאחר 10 תורנויות בחודש".

קלין שפירא נולד בבוקרשט, רומניה, ב־1948. בן שנה עלה לארץ עם הוריו, רורותיאה ומשה. לפני שנים אחדות נפטר אביו. תחילה התגוררה המשפחה בחיפה, משם עקרה ליפו, נדדה לנס־ציונה ואחר כך השתקעה והתמסרה בתל־אביב. לכדורסל הגיע קלין שפירא רק כשהיה בן 14. באורח טבעי מאד „נחת" בקבוצת הנוער של מכבי ת"א. „כבר אז היו לי 197 סנטימטר", הוא מספר.

לאחר עונה אחת בנוער של מכבי ת"א, הועבר קלין למכבי דרום ת"א ולאחר עונה נוספת למכבי ת"א – אבל הפעם לקבוצה הבוגרת, הייצוגית. בהיותו בן 17 וחצי נכלל קלין שפירא בנבחרת הנוער שיצאה לסלמנקה, ספרד, לקרם אליפות אירופה לנוער – אלא שהופעה זו נסתיימה באכזבה. ישראל נוצחה בידי נבחרות ספרד ובלגיה. אלא שקלין המשיך לנסוק. מהנוער עלה לשורות נבחרת העתודה, שנטלה חלק בטורניר בברינדיזי, איטליה ונגד נבחרות של יוון.

במכבי ת"א שיחק גם בחמישיה הראשונה, ואפילו מילא לא אחת את מקומו של תנחום כהן־מינץ, כאשר זה שהה בחו"ל, בהשתלמויות שונות מטעם צה"ל.

„זה היה בתקופתם של אמנון אבידן, גרעון פרייטג, משה גולוביי, אברהם חסיד, שבתאי בן־בסט, חיים שטרקמן ואברהם הופמן. רק אחר כך התחילו להגיע האמריקנים – ובראשם טל ברודי".

בכינוס הפועל הופיע קלין בהרכב נבחרת מכבי ישראל, ששיחקה נגד קבוצה מפולין וקבוצה אמריקנית מג'ורג'טאון. „בעקבות הצטיינותי במשחק נגד הפולנים, הציע לי מאמן ג'ורג'־טאון לבוא לארה"ב ל־4 שנים, כדי ללמוד באוניברסיטה. הוא דיבר על חינוך גופני – אבל התנאי היה שגם אשחק כדורסל. השכתי לו שאשקול את הצעתו – ונשארתי בארץ".

החלטות גורליות

כאשר גויס לצה"ל, עבר קלין, בהצלחה, מיבדקי קורס טייס – אך כאמור ויתר על קריירה אפשרית של טייס למען הכדורסל. את הכרותו הראשונה עם עולם הרפואה, ערך בצה"ל. הוא שירת כחובש – „ואט־אט מתגבש במוחי הרעיון להיות רופא. השאלה שנותרה פתוחה, אז היתה: היכן ללמוד רפואה".

קלין לא התקבל ללימודי הרפואה בארץ ויצא ללמוד בבולוניה איטליה. „היו אלה, מבחינתי, החלטות גורליות. נדרשתי לוותר על קורס טייס למען הכדורסל ואחר־כך החלטתי לוותר על הכדורסל למען הרפואה", אומר קלין שפירא.

בן 21 הגיע לבולוניה. „ידעתי כי פירוש הדבר הוא, שאני פורש מהכדורסל האהוב עלי, לפחות במובן זה שלא יהיה לי היכן לשחק בצורה מסודרת, כלומר בקבוצה". שבע שנים למד קלין בבולוניה וסיים את הלימודים בגיל 28. ב־1973 בא לישראל, אבל בהרכבה של מכבי איטליה למכביה... נחשב, בצדק לכוכב הקבוצה.

– כמה מהתוכניות המוקדמות והעיניכות, השתבשו אצלי. מיד לאחר שהגעתי לאיטליה, התחלתי להתאמן בקבוצת וירטוס בולוניה, יחד עם טרי דריסקול האמריקני המצוין. הסיבה – לא עלה בדעתי לוותר כליל על הכדורסל. מאחר שווירטוס – היא סינודינה, כיום – לא יכלה לצרף להרכבה יותר מזר אחד, עברתי לשחק בקבוצת הבת שלה, בליגה יותר נמוכה – וכך שיחקתי לי כדורסל באיטליה, תוך כדי לימודי הרפואה במשך שבע שנים'.

ההמלצה של רוזין

ב־1977 שב לארץ ועשה סטאז' בבית־החולים „איכילוב" בתל־אביב, וגם חידש את קשריו עם הכדורסל הישראלי. פיני גרשון, אז מאמן הפועל חולון, שהופיעה בליגה הארצית, פנה ליהושע רוזין, אז מאמן מכבי ת"א והתעניין בקלין שפירא. רוזין המליץ בחום – ושפירא הגיע לחולון ועלה איתה ללאומית, בעונת המשחקים 1977/78.

בשנת לימוריו השניה בבולוניה, נשא קלין לאשה את ציפי הלפרין, כדורסלנית הפועל תל־אביב ונבחרת ישראל. באיטליה נולדו שניים משלושת ילדיהם – ענבר (15) ועמיר (12). עידו (6) נולד בישראל. באיטליה חיו בני משפחת שפירא מהקצבות ההורים, עבודות מזדמנות בחופשות ותאלטורות שונות ומשונות.

לאחר שחולון עלתה לליגה הלאומית עברה משפחת ד"ר שפירא לצפת וקלין החל לעבוד בביה"ח המקומי. שנה היה במחלקה הגניקולוגית ולאחר מכן ועד היום התמחה באורולוגיה. אבל הכדורסל המשיך „לדגדג" אותו וקלין („זה שם רומני") מצא את מכבי טבריה (ארצית). שלוש שנים שיחק בה, אח"כ עבר להפועל צפת (ליגה ב'), עמה עלה לליגה א'. לפני שלוש שנים עבר למכבי כרמיאל וכה הוא משחק גם עתה.

איננו משחק בעד כסף, כי כסף אינו מצוי כלל במכבי כרמיאל, וזה בלשון המעטה. „אני משחק כי [illegible]".

[illegible] מציין ד"ר קלין שפירא את „לוקש" המשכורת שלו כרופא בבי"ח ממשלתי בפריפריה ורואה בפינה השמאלית את המספר: „נטו לבנק, 1600". בסכום זה כלול שש תורנויות בימי חול, שתיים בימי ו' ושתיים בשבתות – סך הכל 10 תורנויות בחודש. בנוסף לזה, שלוש פעמים בשבוע הוא נעדר מביתו שעל הר כנען בצפת לצורך אימונים במכבי כרמיאל ולמשחקי הליגה.

כדורסל בשביל הכיף

„אין לי עדיין דירה משלי ואנו גרים בצפת בדירה של בית־החולים", אומר ד"ר קלין שפירא. „עכשיו אני חוסך לדירה. מורידים לי לעניין הזה מדי חודש 44 ש"ח. יש לי מכונית רנו מודל 1983 וזהו".

– אתה מביט אחורה, קלין, ואחר־כך מביט היישר ורואה את מיקי, מוטי ודורון ועוד רבים וטובים ואתה עושה חשבון נפש תוך כדי הצצה לפינה השמאלית הנמוכה של לוקש המשכורת שלך. האם אתה מתחרט ?

– ד"ר שפירא: „לא. נהניתי בתקופה ששיחקתי במכבי ת"א. היינו אז חבורה מגובשת מאד ונותרו לי מאז חברים טובים כמו משה גולוביי, שבתאי בן־בסט ואחרים. צריכים להבין כי לא כולם זה מיקי ברקוביץ ודורון ג'מצ'י. גם רפואה לא הלכתי ללמוד בשביל הכסף. הכדורסל היה ונותר אצלי 'הובי'. אני מתאר לעצמי כי אילו המשכתי במכבי ת"א גם אחרי הצבא ולא הייתי נוסע ללמוד רפואה – הייתי מתפתח וממשיך לשחק עד גיל 34 ואולי 35 וכל הסיכויים שהיום היתה לי לבטח דירה מפוארת משלי ועוד כהנה וכהנה. אבל אינני מצטער על כל מה שעשיתי. אני נהנה מעבודתי כרופא, הסיפוק עצום. אני נהנה ממשפחתי וגם לשחק כדורסל בשביל הכיף"" אומר ד"ר שפירא.

„וזה לא קל כלל וכלל, הוא פוסק. „מ־8 בבוקר ועד 4 עובדים בביה"ח בצפת. אחר כך, אם יש אימון או משחק ליגה, צריך לשתות מהר כוס קפה ולצאת שוב מהבית. חוזרים ב־11 בלילה ונופלים על המיטה, ותוזר חלילה. ואז באה שבת או חג ולרוב יש גם תורנויות בבית־החולים. כן, אני יודע. בשנים האחרונות עשו כדורסלנים־כסף טוב. אבל הכדורסל נגמר היכן שהוא בגיל צעיר מאד, יחסית, בגיל 34 בערך, ואילו הרפואה נשארת עד גיל זיקנה ממש. כאשר שיחקתי במכבי ת"א, מכסימום היינו זוכים לארוחת ערב משותפת כשחזרנו ממשחק חוץ, רחוק מהבית. היום, כשאני מתקרב לגיל 40 אני עדיין משחק להנאתי – עם כל המתח הכרוך במשחקי ליגה ארצית שמחייבים. לא, עשיר לא הייתי מעולם וכנראה שלא אהיה. אינני מצטער על מאומה ממהשעשיתי בחיי", אומר ד"ר קלין שפירא, כוכב כדורסל בעבר ורופא־כדורסלן היום. ■

משפחת ד"ר שפירא עם הילדים ענבר, עמיר ועידו שנולדו באיטליה, ועם הרעייה ציפי (לשעבר הלפרין), שהיתה כמו קלין, כדורסלנית, אבל בהפועל ת"א. (צילם: יוני־לובלינר).

מי שהיה יו"ר איגוד הכדורסל ובעבר שחקן ומאמן נבחרת ישראל, חזר לביקור־נוסטלגי באלכסנדריה, נפגש עם ידידיו, אנשי כדורסל והפליג בזכרונות

עמיאל חזר למצריים

מכבי אלכסנדריה, אלופת מצרים 1949: משמאל מרסל חפץ, חיים גורן (גורמזינו), פרדי כהן, שני מימין – אליהו עמיאל.

עמיאל בקהיר יחד עם חבריו פואד אבול־חיר (באמצע) ורמי הולנדו, כיום חבר הנהלת „סטאד פראנסה" מפאריס, אוהד מושבע של ישראל ומכבי ת"א.

יוסי רוזנברג

37 שנים חיכה אליהו עמיאל עד שהצליח להראות לאשתו את מקום הו־לדתו – הבית, הרחוב ומיקומו של מג־רש הכדורסל בו החל את הקריירה המ־פוארת שלו, באלכסנדריה. כיום, כגיל 62, בביתו שבחולון, לאחר שחזר עתה מביקור של שבוע בארץ הנילוס, שב והפליג לשם בזכרונותיו.

ההתחלה היתה ב־1940. עמיאל, בן ה־15, הצטרף לקבוצת הפאר של אל־כסנדריה, מכבי – „משהו כמו מכבי ת"א של ימינו", הוא מספר. כעבור שלוש שנים „עלה" לבוגרים ולאחר חמש שנים הוזמן לנבחרת מצרים לא־ליפות אירופה, שנועדה להיערך בקה־היר, ב־1949. למצרים היתה אז נבחרת עולה במושגים אירופיים. יחד עם עמיאל זומן למחנה האימונים, כמיתקן כבאי, גם זווי הררי, אז השחקן מספר 1 במצרים. השניים היו גאים בהזמנה, שהוסיפה כבוד רב ליהודי מצרים. אלא ששעה קלה לפני מצעד המשלחות בפ־תיחת האליפות, הורה המלך פארוק לסלק את היהודים מהנבחרת המצרית.

„לפני הניפוי ניסו ראשי הנבחרת לשכנע אותנו להתאסלם והבטיחו שאם נעשה כן, הכל יהיה בסדר", נזכר עמיאל. „כיהודים וכציונים גאים דחינו את ההצעה ומצאנו עצמנו מיד בחוץ. כדיעבד סלל הניפוי את דרכנו להג־שים חלום: לעלות לארץ־ישראל". יחד עמו עלו ממכבי אלכסנדריה גם שאר כוכביה: מרסל חפץ, חיים גורן (גור־מיזנו) ורורי ויינברג.

מצריים זכתה באליפות אירופה וכל מה שהמצרים עשו כדי להמתיק לעמיאל ולהררי את גלולת הניפוי המרה היה, שהעניקו לשניים תעודות השתתפות ומדליות זהב כאלופי היב־שת. עמיאל שומרם למזכרת.

ב־1951, בישראל, החל פרק חדש בחייו, לא פחות מפואר מזה שחתם במצרים. עמיאל ו„החבורה המצרית העליזה", לא ידעו מלה בעברית – אבל ידעו היטב כדורסל. הופנו להכש־רה בעין־חרוד. הכדורסל לא הגיע אז לקיבוץ. כמנהיג החבורה, החדיר עמי־אל את המשחק לאזור. כעבור חודש נודע לו שמרכז „הפועל" מארגן כי־רושלים טורניר של ארבע הגדולות – הפועל ירושלים, תל־אביב, מעין־ברוך וחיפה. עם פרישת חיפה ובמאמצי שי־דול רבים, הוזמנו הקיבוצניקים מעין חרוד לטורניר. באו וזכו בבכורה, בה־ביסם את ירושלים ות"א בהפרש של 20 נקודות כ"א. זו היתה סנסציה.

„למחרת, נזכר עמיאל, החלו לזרום ההצעות.. ראשונים להגיע אלינו היו נציגי מכבי ת"א. ניהלתי את המו"מ והתנאי היה: מגורים ועבודה לכל החבורה. אנשי מכבי לא נענו ועל המצי־אה קפץ מיכה שמבן, שהעביר אותנו לחולון – בתנאים שלנו: מגורים ועבו־דה", נזכר עמיאל. התוצאה: בעזרת החבורה המצרית נעשתה חולון קבוצת פאר, דורגה בצמרת הליגה וגם הגיעה לגמר הגביע. במשך הזמן הצטרפו עוד שני עולים ממצריים, סמי חורדה ופר־די כהן. חפץ וכהן נחשבו באמצע שנות ה־50 בין כוכביו הבולטים ביותר של הכדורסל הישראלי.

עמיאל הופיע במדי נבחרת ישראל באולימפיאדת הלסינקי (1952), שימש מאמן הנבחרת באליפות אירופה באיס־טנבול ב־1959, אימן את הפועל ירוש־לים וחולון, היה שופט בין־לאומי, משקיף וחבר בועדות של פיב"א. גולת הכותרת בפעילותו הציבורית: יו"ר אי־גוד הכדורסל (שתי קדנציות) ויו"ר אי־גוד השופטים.

הפרידה מחבריו במצרים לא הפ־ריע לו לנהל עמם פגישות גלויות ונ־סתרות. מ־1955 חלה הוראה מגבוה שלא לקיים פגישות שכאלו – אך הן לא עשו רושם על פואד אבול־חיר, מאמן נבחרת מצרים דאז, „האיש הח־זק" בכדורסל המצרי עד אולימפיאדת לוס־אנג'לס.

ידיד אחר של עמיאל, עבדול עזיז אשרי, יו"ר הועד האולימפי של מצרי־ים ומזכ"ל איגוד הכדורסל האפריקני. „אבל אשרי נוהג כדיפלומט. פואד שו־נה ממנו – פשוט יותר ולבבי. נשוי לשתי נשים, שתיהן יהודיות (!). אולי זה ההסבר ליחסו לישראל. בנו, עמרי, נחשב לשחקן מספר 1 כיום במצרים. העיתונאי ישראל פז, שראה אותו נפ־עולה בעת שליווה את עמיאל בביקור האחרון בקהיר, אומר שיש לו מקום בכל קבוצה בישראל, כולל מכבי ת"א.

ההפתעה ביד אליהו

יום אחד, לאחר חתימת חוזה הש־לום, הפתיע פואד את עמיאל בשיחת טלפון לחולון. „חשבתי שהוא מדבר מאירופה, כפי שנהג לעתים בעבר - אך הוא היה בירושלים. בא לביקור כ'עוזר' אשתו היהודיה, שהוזמנה ביד־ראש הממשלה דאז, מנחם בגין עם משלחת של יהודי אלכסנדריה". עמי־אל מיהר להזמין את אורחיו למשחק בית של מכבי ת"א עם ריאל מדריד. „הכרוז באולם, הודיע על נוכחות האו־רח רם המעלה והקהל קיבלו בתשו־אות. חברי המשלחת הצבאית של סד־רים לשיחות השלום כאו לאותו משחק. אך עבורם השיגו כרטיסים רק לשורות העליונות. מה רבה היתה הפ־תעתם כשראו אישיות נחותה מהם במעמד, מתקבלת בכבוד כה גדול."

לפני כמה ימים שב עמיאל למצ־רים, לביקור בעל אופי נוסטלגי. פואד אירחם בביתו, יחד עם עוד חברים מי־מי הנעורים. הפליגו שם על כנפי העָ־בר.

„הקשר עם פואד הוא לכל החיים", מדגיש עמיאל. בביקור האחרון נתבקש לסייע לאשת המארח להשיג אשרת תייר לביקור משפחתי (חתונה) בישר־אל. „הלכנו לבקר בבית שבו גדלתי. המשפחה שרכשה אותו מהורי וכרה אותי כילד. אבל הרגעים המרגשים ביותר היו בבית הכנסת הגדול. היום הוא סגור. כי אין בקהילה אפילו מנין.

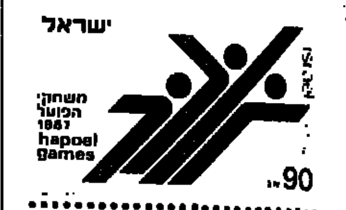
בלי כדורסל אי אפשר – ועמיאל הוזמן למשחק צמרת בין מועדון הפאר של אלכסנדריה כיום, „רקריאשן" וה־ריבה הגדולה של מכבי אלכסנדריה בעבר) לזאמאלק. בנו של פואד, משחק ב„רקריאשן". התרשמותו מהכדורסל המצרי: „חזק, גברי – אבל הרמה שלנו בעבר היתה גבוהה יותר. יודעים שם כדורסל, מבינים; אך סובלים מאד מהיעדר גבוהים: אין גם קלעים מצטי־ניים כמיקי וג'מצ'יי"... ■

חטיף

בולים למשחקי הפועל ה־13

בשבוע הבא יופיע בול בערך של 90 אגורות, המוקדש למשחקי „הפועל 87", שייערכו במאי. הבול, על פי עיצובו של נד אלמליח, מציג את סמל המשחקים.

משחקי הפועל – קודם לכן כינוס הפועל – נערכים אחת לארבע שנים בחסות נשיא המדינה. במשחקי השנה, כך

מסרו המארגנים, תקיף התוכנית אירועים ב־27 ענפים, כמה מהם לא אולימפיים. הענפים: אתלטיקה, שחיה, כדורסל, משקולות, היאבקות, ג'ודו, קליעה, קשתות, שייט, קאיאקים, טניס, טניס־שולחן, סיוף, בדמינטון, אופניים, ראגבי, רכיבה על סוסים, כדורגל, קט־רגל, שחמט, ברידג', טקוואנדו (קרב מגע קוריאני), כדורעף, כדוריד, כדורמים, התעמלות, ניווט.

אליעזר בן

הספורט הולך עכשיו לבורסה

יותר ויותר חובבי ספורט אמריקניים יתחילו בקרוב לעיין בקפידה לא רק במדורי הספורט של העתונים, גם לעקוב בתשומת לב רבה במדורי הבורסה.

הסיבה: יותר קבוצות כדורסל ינפיקו מניות לציבור. בעקבות בוסטון סלטיקס שהודיעה על „ההליכה לבורסה" עשתה זאת עתה גם דנוור נאגטס. היא תציע מניות סחירות בבורסה כבר בחודש הבא.

הסלטיקס שזכתה בשלושה תארי הנ.ב.א. מאז 1980 מכרה את כל המניות שהציעה לציבור ביום אחד. מומחים צופים כי דנוור לא תוכל לעשות זאת, בקצב הזה – בהיותה קבוצה פחות אטרקטיבית. בעקבות שתיהן יילכו, כך מניחים, גם הלייקרס.

קבוצות הבייזבול אינן יכולות לעשות זאת כיוון שחוקת הליגה שלהן אוסרת בעלות ציבורית.

כדורי־טניס – במקום כדורי־סל

ארבעה מכוכבי הספורט של מדינת אינדיאנה יחליפו את כדורי הסל, שבהם אמנותם, במחבטי טניס – וישתתפו באליפות הטניס של ארה"ב על מגרשי חימר שתתקיים ב־13 ביולי השנה.

מדובר בלארי בירד, אוסקר רוברטסון, בילי נייט וג'ורג' מקגינס שיופיעו בהתמודדות זוגות (ראווה) באירוע זה, שייערך השנה במרכז הספורט של אינדיאנאפוליס. כל הארבעה משחקם טניס לעתים קרובות – אך הכל מכירים אותם עקב כישוריהם המופלגים בכדורסל.

לארי בירד הצעיד את נבחרת אוניברסיטת אינדיאנה לגמר אליפות המיכללות ב־1979 וכיום הוא כוכב בוסטון סלטיקס. רוברטסון, ביג או, הצעיד את בית הספר התיכון שלו לשני תארי אליפות המדינה, אחר כך היה מלך הסלים, שלוש שנים ברציפות כישחקן מיכללת סינסינאטי ואחר שסיים את הקריירה שלו כמקצוען, (בסינסינאטי רויאלס ומילוואקי באקס) נכנס שמו ל„פאנתיאון התהילה". נייט היה המגוייס מס 1 של אינדיאנס פייסרס ב־1974 והוא בעל שיאי הקליעה של הקבוצה. מקגינס הצעיד את בית הספר התיכון שלו לאליפות מדינת אינדיאנה ב־1969 אחר כך היה המגוייס מס. 1 של הפייסרס, עד שפריש אשתקד.

עניין של טעם

סרט הקולנוע „גיבור", על גביע העולם בכדורגל, מכסיקו 86' שבו מככב דייאגו מאראדונה – הוא „פלופ" אחד גדול מבחינה קופתית, באנגליה ושלישי בדירוג הלהיטים ב...ארגנטינה.

בלונדון הקרינו אותו רק בבית קולנוע אחד, של חברת „קאנון" בבעלות הישראליים מנחם גולן ויורם גלובוס – ולאחר שבוע אחד בלבד, הוא ירד מהמסך.

„נהיה בני מזל אם 1000 איש יראו את הסרט הזה", אמרו יבואניו. „במוצ"ש, היום הטוב ביותר בשבוע (מבחינת קהל בבתי קולנוע) ראו אותו רק 200 איש בארבע הקרנות. ההכנסה היתה 400 ליש"ט, ממש איום ונורא", אמר בעל הקולנוע.

עלות הסרט הגיעה לכמה מיליונים טובים של דולארים. כיוון שלא משך קהל, מיהרו בעלי האולם להחליפו ב„קרוקודייל דאנדי".

בבואנוס איירס הוא הסרט הקופתי השלישי בכל הזמנים...

הגבוה, השמן הזקן והצעיר

התחרות השנתית בחתירה על התמזה, בין מיכללות אוכספורד וקיימברידג' שנערכה לא מכבר, היתה מיוחדת במינה בכך שבהרכב אוכספורד הופיע החותר הכבד והגבוה ביותר בהסטוריה הממושכת של התחרות הזאת.

היה זה גאוין סטיוארט שמשקלו 105 ק"ג – בק"ג יותר מבעל השיא הקודם. כמו כן היה גובהו 2.03 מטר, הגבוה בתולדות התחרות.

כמו כן כללה נבחרת אוכספורד את החותר הקשיש ביותר שהשתתף בתחרות זאת אי פעם, דונאלד מקדונאלד, בן 31 בעוד שבהרכב קיימברידג' השתתף הצעיר ביותר, מארטין בריטין, בן 18 ו־7 חודשים.

אבא ברוייר נושק בגאווה לבן יוסי (צילם: ישראל מלובני).

התפוח לא נפל רחוק מהעץ

עוד לפני שידע לשבת, בילה יוסי ברוייר, 19, שעות רבות במגרשי הכדוריד. כבר בהחם אמו, אווה, „נשם" את הענף. כמה שבועות לאחר שנולד, הביאה אותו אמו בסל־קל למגרש הפועל רעננה. היא שיחקה שם כדוריד.

יוסי 1.85 מטר, הוא בנה של משפחת כדורידנים. האם, היא שחקנית נבחרת הונגריה לשעבר שזכתה באליפות העולם בתחילת שנות ה־60, והאב, אלכס, מאמנה לשעבר של נבחרת הנשים הצ'כית. בארץ שיחקה אווה במדי הפועל רעננה, אותה הצעידה לתארי אליפות וגביע וגם בנבחרת הנשים של ישראל. אבא אלכס (בצעירותו שוער) הצעיד את הפועל פ"ת והפועל ר"ג לתארי אליפות וגביעי מדינה, ובנוסף לכך גם היה המאמן הלאומי של ישראל.

עם רקורד שכזה, ברור שברוייר־ג'וניור חייב ללהטט במגרשי הכדוריד. הוא משחק עתה כרכז בקבוצת מכבי פ"ת ובנבחרת הנוער המתכוננת למוקדמות אליפות העולם. ברוייר היה תמיד שם דבר בנבחרות ישראל – ונשאר כזה.

ברוריה ביגמן

זהב וכסף טהור. אלו הן מטבעות הזכרון החדשות לקראת אולימפיאדת סיאול 1988, שהונפקו לפני כמה ימים בידי מארגני המשחקים בדרום־קוריאה והוצגו רשמית, לראשונה, בניו־יורק. בטור מימין, המדליות לציון אירועי פולקלור שיהיו באולימפיאדה, עשויות זהב וכסף טהור במשקל של חצי אונקיה. וכן מדליות הקמיע של הנמר הודורי. בטור משמאל, מדליות של ענפים תחרותיים – משיכת חבל, קפיצות למים ומרתון. (תצלום־רדיו א.פ.)

שני אנשים שלא סמכו על המזל ועשו טוטו זכו בשבוע שעבר בערך ב־מליון ש"ח כל אחד

השבוע במשחקי הליגות הלאומית והארצית מינימום הפרס הראשון:

600 אלף ש"ח

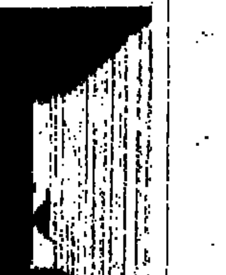
אל תסמוך על המזל - עשה טוטו!

ספורט טוטו

מינימום כלל הפרסים: 1,250,000 ש"ח

בטוטו הסיכוי גדול יותר!

הלאומית מתה — תחי הארצית

שבעה מחזורים לפני סיום העונה נראית הליגה הלאומית שלנו „גמורה": בית"ר ירושלים תהיה האלופה ויבנה, יפו ובית"ר נתניה ירדו לליגה הארצית.

מאחר שמדובר בכדורגל ובהרבה נקודות, יכולים עדיין דברים להשתנות. אולם הסבירות לכך הולכת ופוחתת משבוע לשבוע.

בליגה הארצית, לעומת זאת, יילכו המאבקים ויחריפו. בנוסף לארבע האחרונות שיירדו, שתי הקבוצות שלפניהן בטבלה, יקיימו משחקי מבחן. למעט ארבע הראשונות שייאבקו על הבכורה, כל השאר יילחמו שלא להיקלע לתחתית.

גם בטוטו, צפויות לכן הרבה תוצאות תיקו במאבקי הליגה הארצית ועיקר ההפתעות יהיו שם. אנו מציעים לכם להתחיל את מילוי הטופס מלמטה, כי עיקר הבעיות בניחוש יהיו בליגה הארצית. הלאומית, יחסית, קלה לניחוש.

תחזית למחזור 32

1 . בית"ר ת"א - הפועל לוד. בית"ר ת"א קיבלה מבית"ר נתניה בשבת האחרונה את מנת החמצן לה היתה זקוקה. עם ראש שקט יותר תוכל גם לשחק כדורגל טוב יותר. תיקו ומעלה לבית"ר. (1–1 בסיבוב הראשון).

2 . שמשון - מכבי יפו. דווקא יפו, מבין שלוש האחרונות, נראית כמי שהרימה ידיים. יכולה ללמוד משמשון איך מנהלים קבוצה ואיך משחקים כדורגל. 1.

3 . בית"ר ים - הפועל ב"ש. הקבוצה הדרומית היא היחידה שהצליחה לנצח השנה את האלופה שבדרך (0–1). בית"ר תרצה לגמול לה על ההפסד. באר־שבע תסתפק בתוצאת השנה שעברה (1–1). x,1 בטוטו.

4 . מכבי חיפה - הפועל כפ"ס. „הירוקים" נגד „הירוקים". חיפה, אכזבת הליגה. כפ"ס – אחת ההפתעות הנעימות. התוצאה מהשנה שעברה (4–1 לחיפה) לא תחזור. תיקו.

5 . בני יהודה – הפועל ת"א. שני המשחקים האחרונים ביניהן נסתיימו בתיקו. השבת לא תהיה בעייה לבני יהודה לנצח קבוצה שחוץ מהשם והתואר לא נשאר לה כלום.

6 . מכבי פ"ת - מכבי ת"א. לדעתנו המשחק היחיד בלאומית שאולי יסתיים בנצחון חוץ. מכבי ת"א אינה משחקת טוב, אמנם, אבל כמה מחזורים פ"ת יכולה לא להפסיד ?. 4–4 בשנה שעברה, 1–0 לפ"ת בסיבוב הראשון. x, 2 בטוטו.

7 . הפועל פ"ת - מכבי נתניה. בסיבוב הראשון כאשר פ"ת ניצחה 0–4, דיברו מנהליה על אליפות ועל סגנון חדש. השבת הם יילחמו לזכות בנקודה בודדת. x.

8 . בית"ר נהריה – חולון. למרות מיקומה בטבלה, נהריה טרם הרימה ידיים. הקבוצה נלחמת כל משחק ולא נתפלא אם תברח מהתחתית. משולש.

9 . חדרה – שעריים. משחק בין שתי קבוצות שנוצחו בשבת. חדרה „חטפה" חמישייה. שעריים נוצחה במגרשה. לחדרה, זו ההזדמנות האחרונה להיצמד לצמרת. שעריים כנר קיה בתחתית. משולש.

10. הפועל ר"ג – טבריה. בשנה האחרונה ניצחה ר"ג בחוץ והפסידיה בבית. השבת, כך נראה, יהיה המשחק ביניהן בתיקו, אבל תוצאה לא תפתיע. 1–0 לר"ג בסיבוב הראשון ו־2–2 אשתקד.

11. בית־שאן – עכו. שתי הקבוצות צמודות בטבלה ומגלות באחרונה כושר טוב ויציבות. נצחון של אחת מהן יפתור בעיות בתחתית. משחק פתוח וכדורגל טוב. משולש.

12. דימונה – הפועל ים. פתאם לליגה הארצית השנה שמאבק הליפות יימשך עד הסוף. לירושלים אסור לאבד נקודות במשחק חוץ הזה. אולי לא ינצחו בתוצאה גבוהה, אבל ינצחו. 2.

13. מרמורק – עמידר. בשנה שעברה זכתה מרמורק בסידרה של חונות בסוף העונה, אחד מהם היה 4–1 על עמידר. השבת יצליחו הרחובותים סוף־סוף לנצח.

14. בית"ר רמלה – הכח. מפגש בין שתי לא יציבות. רמלה כבית עד שלא הפסידה, הכח תילחם כדי להישאר מעל לקו האדום, תיקו בין העימותים האחרונים ביניהן. משולש בטוטו של השבת.

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־23)

.1	בית"ר ירושלים	23–48	50
.2	בני־יהודה	16–30	41
.3	מכבי נתניה	23–26	37
.4	מכבי תל־אביב	17–33	36
.5	שמשון ת"א	12–25	35
.6	מכבי פתח־תקוה	15–22	35
.7	הפועל כפר־סבא	22–28	35
.8	הפועל לוד	13–23	33
.9	הפועל פתח־תקוה	19–24	30
.–	מכבי חיפה	19–24	30
.11	הפועל תל־אביב	17–17	27
.12	הפועל באר־שבע	14–11	26
.13	בית"ר תל־אביב	31–23	24
.14	מכבי יבנה	29–15	18
.15	מכבי יפו	36–14	14
.16	בית"ר נתניה	69–12	7

הליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־23)

.1	הפועל חיפה	16–34	43
.2	הפועל ירושלים	20–28	41
.3	צפרירים חולון	15–28	37
.4	הפועל חדרה	28–33	37
.5	מכבי עמידר	21–21	35
.6	הפועל עכו	22–26	33
.7	הפועל יהוד	23–24	33
.8	הפועל בית־שאן	22–22	33
.9	מכבי שעריים	16–21	31
.10	הפועל טבריה	27–29	31
.11	הפועל רמת־גן	16–16	30
.12	הכח רמת־גן	21–14	25
.13	הפועל מרמורק	31–24	24
.14	בית"ר רמלה	32–16	21
.15	בית"ר נהריה	27–16	20
.16	הפועל דימונה	36–18	16

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

	2	x	1
1			X
2		X	
3	X		X
4		X	X
5		X	
6	X		
7		X	
8		X	
9		X	
10			X
11	X		X
12	X	X	
13			X
14			X

שלשות – כפולים 4 טורים 16

הפתעות

	2	x	1
1		X	
2	X		
3	X		X
4			X
5	X		X
6	X		X
7	X		X
8			X
9		X	
10	X	X	
11			X
12	X	X	
13			X
14			X

שלשות – כפולים 6 טורים 64

הגיוני

	2	x	1
1	X		X
2			X
3		X	X
4		X	X
5		X	X
6		X	
7		X	
8	X	X	
9			X
10		X	X
11		X	X
12	X		
13		X	X
14			X

שלשות – כפולים 8 טורים 256

לעשירים

	2	x	1
1	X	X	X
2			X
3			X
4		X	X
5			X
6	X	X	X
7			X
8	X		
9		X	X
10		X	X
11		X	X
12	X		
13	X	X	X
14		X	

שלשות 3 כפולים 4 טורים 432

שיטה מצומצמת

	2	x	1
1		X	X
2			X
3		X	X
4		X	X
5			X
6	X	X	
7		X	
8	X	X	X
9	X	X	X
10	X	X	X
11	X	X	X
12	X		
13			X
14	X	X	X

שלשות 5 כפולים 4 טורים מלא 3888 טורים בשיטה המצומצמת 432

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1
2	1	1	1	1	1	1	1	1	1
3	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1
4	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1
5	1	1	1	1	1	1	1	1	1
6	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x
7	x	x	x	x	x	x	x	x	x
8	2	x	1	2	x	1	2	x	1
9	x	1	2	1	2	x	2	x	1
10	1	2	x	x	1	2	2	x	1
11	2	2	2	x	x	x	1	1	1
12	2	2	2	2	2	2	2	2	2
13	1	1	1	1	1	1	1	1	1
14	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1

גבעת־שמואל בדרך לכתר

צבי גלפרין

מכבי חיפה הר הכרמל השיגה את נצחונה השני העונה מעל 100 נקודות כשגברה על הפועל יגאל חיפה 105–14.

מ.מ. גבעת שמואל שניצחה את אליצור אגוז קרית אונו 60–58, הבטיחה בכך כנראה את זכייתה באליפות מחוז פ"ת. בדרבי של הרצליה (מחוז שרון) הביסה הפועל הרצליה את בני הרצליה 89–39 (!)

מחוז גליל עליון

ג. עינות ירדן – כפר גלעדי 57–32, ג. עינות ירדן – דפנה 37–33, נאות מרדכי – הגושרים 71–33, מליכיה – שדה נחמיה/גונן 56–36, נאות מרדכי – קרית שמונה 52–34, מכבי מטולה – רמות נפתלי 94–35.

מחוז צפון

ראש פינה – חוקוק 73–50, צפת – יסוד המעלה/חולתא 93–41, מחניים – חוקוק 95–49, צפת – מחניים 60–38.

מחוז עמק הירדן

דגניה ב' – לביא 67–14, רמות גולן – לביא 68–17, נוה אור/חמדיה – אפיקים 58–28, אשדות יעקב – גליל תחתון 48–25, דגניה ב' – מכבי טבריה 39–32, מכבי טבריה – רמות גולן 41–30.

מחוז בית שאן

יזרעאל עפולה – שדה אליהו 44–32, עין חרוד איחוד – שדה אליהו 36–32, קישון יזרעאל – בית השיטה 61–34, יזרעאל עפולה – בית שאן 42–15, עין חרוד מאוחד – חפציבה/בית אלפא 46–41, יזרעאל עפולה – קישון יזרעאל 37–35.

מחוז עמקים

קרית טבעון – מגדל העמק 96–27, נצרת עלית – הרי אפרים 65–25, עוגר עפולה – הרי אפרים 78–35, נהלל – ניצו נהלל 45–44, יפעת – קישון העמק 43–39, יפעת – קרית טבעון 59–47, עוגר עפולה – מגידו שומריה 74–35, מגידו שומריה – קישון העמק 42–22.

מחוז מפרץ

אליצור שלום קרית אתא – אליצור עכו 35–33, בני נהריה – הפועל כרמיאל 69–31, הפועל כרמיאל – הפועל נהריה 59–41, ראש הנקרה – הפועל נהריה 54–36, מכבי בני ביאליק – הפועל נהריה 68–45, מכבי כרמיאל – ראש הנקרה 54–44.

מחוז חיפה

מכבי עירוני מוצקין – אליצור קרית אתא 78–34, קרית שמואל – חיפה כפר גלים 48–21, מכבי חיפה הר הכרמל – הפועל יגאל חיפה 105–14, מכבי יוסף חיפה – קרית ים 40–39.

מחוז שומרון

גבעת עדה – כחן 69–14, גבעת חיים איחוד – מגל 36–32, גבעת חיים מאוחד – מגל 51–26, גבעת חיים מאוחד – פרדס חנה 52–35, מכבי יהודה חדרה – מכבי חדרה 94–28.

מחוז נתניה

מ.ס. נתניה – נורדאו נתניה 38–34.

מחוז שרון

הפועל רעננה – א.ס. ארז רמת השרון 68–14, הפועל רעננה – יתדיו רעננה 52–27, בני הרצליה – אלפי מנשה 74–29, נרקיס הוד השרון – מכבי מזרח רעננה 57–14, הפועל הרצליה – בני הרצליה 89–39, מכבי נרקיס הוד השרון – מכבי צפון רעננה 50–36, מכבי צפון רעננה – מכבי מזרח רעננה 50–29.

מחוז פ"ת

רני רמת השרון – רקל רעננה 63–52, ערן פ"ת – רני רמת השרון 45–37, גבעת שמואל – אליצור אגוז קרית אונו 60–58, אליצור אגוז קרית אונו – מכבי מרכז ת"א 50–18, אלון גבעתיים – רקל רעננה 34–33, גבעת שמואל – גבעת השלושה 96–11, ערן פ"ת – כלנית הוד השרון 66–43.

מחוז דן

א.ס. הצעירים רמת השרון – בית"ר ר"ג 47–39, מכבי ת"א רמת אביב – הצעירים רמה"ש 64–36, הדס חולון – אליצור בני ברק 64–22, מכבי פ"ת – אליצור גבעתיים 53–15, מכבי שלום ר"ג – אליצור גבעתיים 46–36, מכבי ת"א רמת אביב – משה"ב ר"ג 49–12, מכבי ת"א – בית"ר ר"ג 50–27, ברוש גבעתיים – משה"ב ר"ג 36–14, מכבי פ"ת – אליצור גבעתיים 53–15, מכבי שלום – מכבי פ"ת 36–33.

מחוז ת"א

אליצור בת־ים – א.ס. רמה"ש 68–41, מכבי רעננה – א.ס. רמה"ש 78–55, אליצור בת־ים – ביתר אלי ת"א 61–49, ברוש חולון – בית"ר אלי ת"א 79–28, מכבי הדר ראשל"צ – מגל גבעתיים 71–50, מכבי הוד השרון – אשכול פ"ת 52–47.

מחוז שפלה

נוה דוד רמלה – מכבי צפון ת"א 60–41, חרמש גבעתיים – מתנס תל כביר 88–15, הפועל ת"א – מתנס תל־כביר 30–29, צפון ר"ג – מתנס תל כביר 47–30, בני יהודה ת"א – מכבי צפון ת"א 68–43.

מחוז מרכז

הפועל לוד – א.ס. אור יהודה 42–35, א.ס. סביון מונסון – רמת אפעל 39–37, מכבי דרום ת"א בת ים – א.ס. סביון מונסון 64–39, מכבי דרום ת"א בת ים – אליצור צפון דוד רמלה 16, מכבי ת"א בת ים – אליצור צפון דוד רמלה 73–21, אליצור ראשל"צ – א.ס. סביון מונסון 73–32, מכבי צפון ראשל"צ – אליצור ראשל"צ 55, א.ס. אור יהודה – חרוב חולון 64, חרוב חולון – הפועל יהוד 40–36, מכבי ת"א בת ים – חרוב חולון 41, הפועל לוד – הפועל יהוד 50–31, מכבי דרום ת"א בת ים – הפועל יהוד 48–44.

מחוז שורק

נצר סירני – אליצור יבנה 39, שילר – יבנה 54–34, מכבי גדרה – יבנה 51–46, יבנה – גבעת ברנר 47, נס ציונה – מכבי גדרה 62, מכבי גדרה – נען 62–52, הפועל ראשל"צ – מכבי רימון ראשל"צ 49–40.

מחוז ירושלים

אליצור בית שמש – בית"ר ים 38–31, הפועל ים – אסא ים 79, מטה יהודה – אסא ים 47–39, מכבי רימון ים – מכבי ים 108–20.

מחוז דרום

אליצור אשקלון – ארז 51, א.ס. אשקלון – נתיבות 49–25, אופקים – ארז 66–30, באר טוביה – שער הנגב 45–44, קרית גת – קרית שער הנגב 44–21.

מחוז נגב

ערד – גוש קטיף 38–30, צפון אשכול – גוש קטיף 42–37, רביבים – גוש קטיף 60–47, ערד – אשכול 40–24, באר שבע – עומר 73–36, ב"ש – עומרים עומר 58–18, צפון אשכול – בניש חצרים 54–25, עומר – בניש – משמר הנגב 37–19, עומר – חבל אילות 71–12, עומרים עומר – חבל אילות 51–31. ■

הפועל ת"א (מחוז שפלה). עומדים, מימין: משה רביב (מאמן), צבי רוזן, ניר מזרחי, טומי נעים, ירון לובלינר, עודד בלזם ומנהל הקבוצה, אבי. יושבים: מאיר יעקבי, רז גולן, יניב לוי, ירון מלול, אביתר כהן ואבי ברידיס.

הפועלים השחורים של דאלאס

פרקינס, הרפר, דונלדסון ושרמפף – כדאי לשים לב אליהם ■ סיפורם של שחקנים שאינם כוכבים

אריק הניג

כ־23 באפריל יחלו משחקי הפלייאוף בנ.ב.א. שירתקו אליהם את אוהדי הכדורסל בכל העולם. מג'יק ג'ונסון, קארים עבדול ג'אבאר, מייקל ג'ורדן ולארי בירד זוכים לאלפי מילים במהלך העונה. אך יש בליגה הזאת עוד כמה שחקנים המרכיבים את התמונה היפה כל כך – וכדאי לספר על כמה מהם.

ראשונים, אנשי דאלאס מאווריקס שעשויים להגיע לגמר החוף המערבי מול לוס־אנג'לס לייקרס. כרגע, מוליכה דאלאס בראש תת הבית מערבית־כון, ודי במפתיע – אם לציין כי בעקבותיה צועדות יוטה וסגנית אלופת אשתקד, יוסטון רוקטס. את כוכבי דאלאס, מארק אגווייר ורולנדו בלקמן אין צורך להציג – לא כן כאשר מדובר בסם פרקינס, דרק הרפר, דטלאף שרמפף וג'יימס דונלדסון.

כאשר רון הרפר, ה"רוקי" החדש בליגה מתחיל לעשות חיל, נזכרים בהרפר אחר, דרק – שבשקט־בשקט טיפס למעמד של כוכב ומהווה כיום, ללא ספק את אחת הסיבות המרכזיות להצלחת דאלאס. ממוצע הנקודות שלו עומד על 15.7. במאזנו 3 חטיפות בממוצע למשחק (חמישי בליגה) ו־8 אסיסטים (שישי בליגה). רקורד מרשים של בן 25, רק 1.92 מטר, אחד הגארדים המהירים ביותר בליגה. דרק הרפר מתקדם לאט, אך בטוח. ממוצע הנקודות שלו בעונות האחרונות עולה בהדרגה – מ־5.7 למשחק ל־6.9 ו־12.2 והעונה, כאמור הגיע כבר ל־15.7. גם בחטיפות חלה התקדמות ברורה, מ־1.2 בממוצע למשחק ל־3 עתה ובאסיסטים מ־3 ל־8, כיום.

אהוב הקהל

סם פרקינס, 2.08 מ', בן 25, יליד סימטאות ברוקלין, היה לפורוארד מצויין בליגה, לא מעט בזכות התורה שרכש בבית מדרשו של דין סמית, מאמנה המהולל של אוניברסיטת צפון קרוליינה. פרקינס עם ידידו מייקל ג'ורדן, זכו באליפות הקולג'ים ב־1982 ובמדליית הזהב של אולימפיארדת לוס־אנג'לס ב־1984.

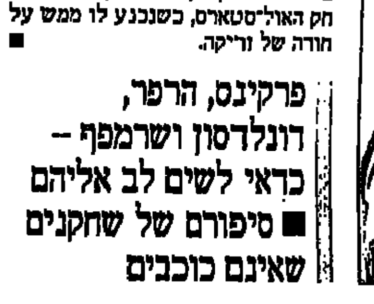
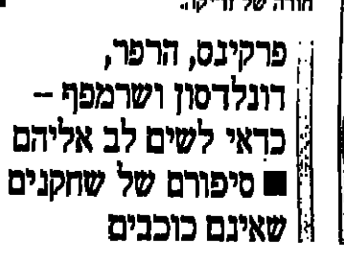
פרקינס הוא חביבם של אנשי הקבוצה ובעיקר המאמן דיק מוטה, שמעריך מאד את העובדה שחניכו משחק ליד שלושה קלעים מצויינים כאגווייר, בלקמן והארפר, ומכיר בדיוק היכן מקומו. "למזלנו אין לו אגו מנופח והוא לא קופץ מעל לקורקבן. לא ידוע איך היינו יכולים לשאת את העובדה הזאת, אם הוא היה זורק 20 פעם למשחק", התבטא מוטה לא מכבר.

בדראפט של 1984 שמר פרקינס על מרחק קבוע מג'ורדן, שהיה שלישי (פרקינס רביעי). השחקן החזק והמהיר מדאלאס תורם רבות לקבוצתו וכרבים אחרים עושה זאת תוך כדי התקדמות יוצאת מהכלל, מדי שנה. השנה עומד מאזנו על 15 נקודות, בממוצע למשחק ו־8.5 ריבאונדים.

משחק חיין

ג'יימס דונלדסון, 2.18 מטר, 30, הוא אחד הוותיקים והמנוסים בשחקני הליגה. שלוש שנים שיחק בסיאטל, שלוש בקליפרס ובנובמבר '85 הגיע לדאלאס. השנה יש לו ממוצע של 11 נקודות ו־12.5 ריבאונדים למשחק. זו נראית עונת השיא שלו. בלילה של ה־30 בדצמבר '82 הציג דונלדסון את משחק חייו כשהופיע במדי סיאטל מול הלוס־אנג'לס לייקרס ובמאבק ענקים מול קארים הגדול, השיג 26 נקודות, 17 ריבאונדים ו־7 אסיסטים.

ה"בנימין" בחבורה הזאת הוא גם הרמות המיוחדת במינה בקבוצה ובליגה – דאטלף שרמפף בן ה־24 המתנשא לגובה 2.09 מטר. הבלונדי שתפס השנה מקום חשוב בהרכב דאלאס הגיע לארה"ב על כנפי תנועה חדשה שמביאה שחקנים מאירופה לקולג'ים של ארה"ב. כוכבה של נבחרת גרמניה, למד באוניברסיטת וושינגטון שבסיאטל. הוא היה שמיני בדראפט של 1985. כבר בשנה הראשונה שלו בנ.ב.א. השיג ממוצע של 6 נקודות ו־3 ריבאונדים למשחק. השנה טיפס ל־10 נקודות ול־5 ריבאונדים ואין ספק שהמחוג שלו ייעצר בספרות יותר גבוהות. השנה הדהים שרמפף את לארי בירד בגמר קליעות 3 הנקודות במשחק האול־סטארס, כשנכנע לו ממש על חודה של זריקה. ■

ג'יימס דונלדסון
העונה עונת השיא

דרק הרפר
אחד הגארדים המהירים בליגה

סאם פרקינס' לא קופץ מעל הקורקבן

מאמן ראשי דיק מוטה

הפקת הענק של ג'ון לנדיס
THE THREE AMIGOS
עם צ'בי צ'ייס
3 אמיגוס
סטיב מרטין מרטין שורט
בכורה ארצית
תל־אביב „חוד" 5, 7.15, 9.30
תל־אביב „דרייב־אין" 7.30, 9.30
ירושלים „אדיסון" 4.30, 7, 9
חיפה „עצמון" 4.30, 7, 9.15
פתח־תקוה „היכל" 5, 7.15, 9.30
באר־שבע „אורות" 7, 9.15
הרצליה „דוד" 4.30, 7.15, 9.30
גבעתיים „חדר" 5, 7.15, 9.30
אשקלון „אסתר" 7.30, 9.30
קרית גת „היכל העשור" 8 בערב

טוביה צפיר
האינסטלטור
קלרה רון
אסי הנגבי
אבי קושניר
רמי ברוך
בכורה ארצית – ממחר יום שישי 10.4
2 בתי קולנוע בתל־אביב „תמוז" + „סיוון" (אלנבי המחודש)
2 בתי קולנוע בחיפה „שביט" + „קרן־אור"
ירושלים „הבירה"
פתח־תקוה „שלום"
חולון „ארמון"
ראשון־לציון „ראשון"

